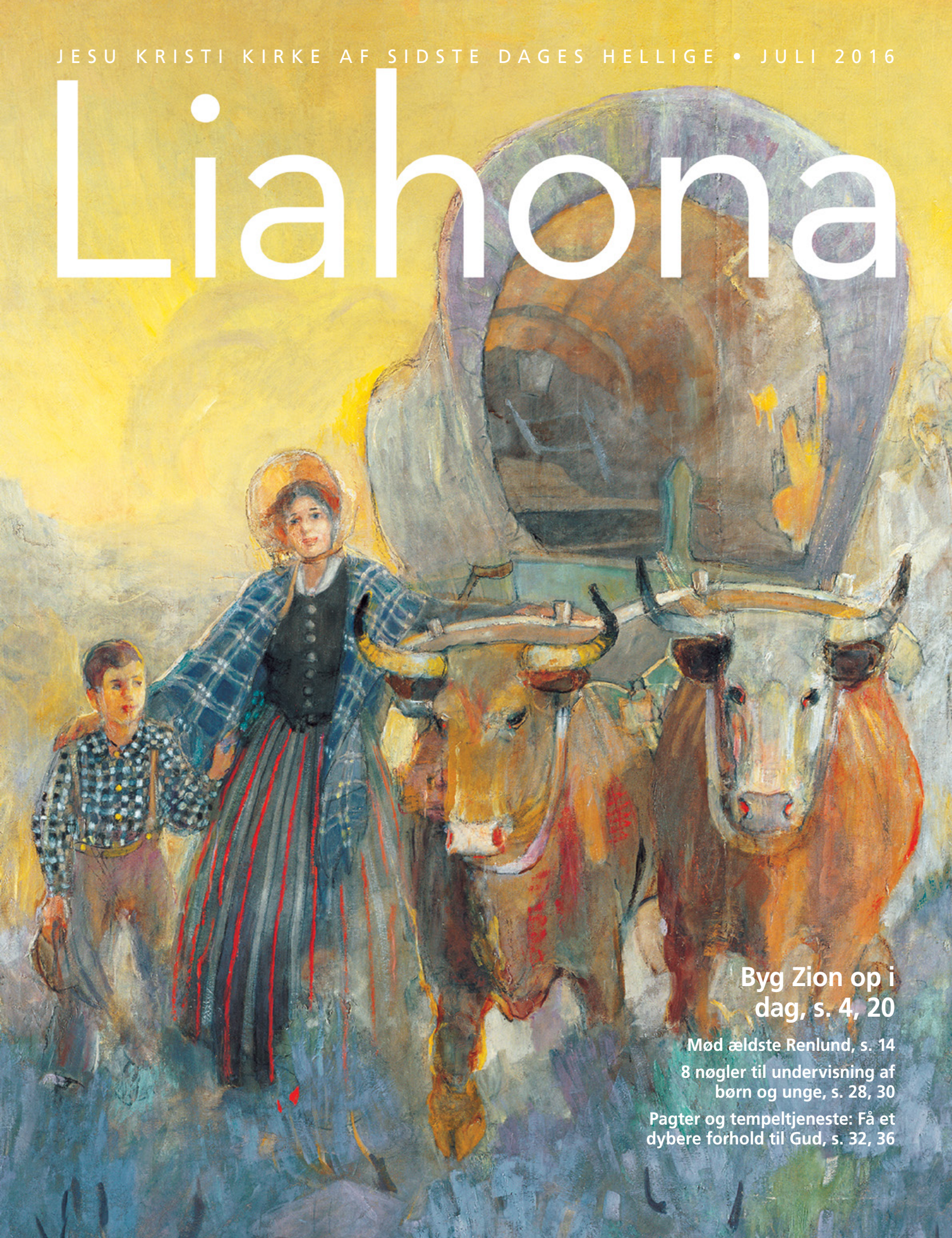

Liahona

Byg Zion op i
dag, s. 4, 20

Mød ældste Renlund, s. 14

8 nøgler til undervisning af
børn og unge, s. 28, 30

Pagter og tempeltjeneste: Få et
dybere forhold til Gud, s. 32, 36

»Alting viser, at der er en Gud, ja, selve jorden og alt, der er på dens overflade, ja, og dens bevægelse, ja, og også alle planeterne, som bevæger sig i deres regelmæssige bane, vidner om, at der er en allerhøjeste skaber.«

Alma 30:44

Fotografi af Mælkevejen, taget ved Jackson Lake i Wyoming i USA.

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Tro mod vore fædres tro**
Præsident Thomas S. Monson
- 7 Besøgsbudskabet: Vores forældrepotentiale**

PÅ OMSLAGET

Forsiden: *Ikke alene*, af Minerva Teichert.
Indersiden af forsiden: Foto: Royce Bair.
Foto på indersiden af bagsiden: Guy Cohen.

ARTIKLER

- 12 Lærerrådets betydning**
Sandra Cattell
Hvordan en bemærkning til et lærerrådsmøde forbedrede hendes undervisning.
- 14 Ældste Dale G. Renlund: En lydige tjener**
Ældste Quentin L. Cook
Gennem livslang tjeneste ved ældste Renlund som ny apostel, at Herren kvalificerer dem, han kalder.
- 20 Min rejse som pioner fra Indien**
Af Mangal Dan Dipty fortalt til John Santosh Murala
Herren har gjort mit liv til et broderi, der er langt smukkere, end noget jeg nogensinde havde forventet – fra min opvækst som »jungledreng« i det landlige Indien til at blive døbt og taget imod af en apostel.

- 24 Som for enken i Sarepta: Det mirakuløse ved fasteofre**
Po Nien (Felipe) Chou og Petra Chou
Vi ønskede at hjælpe de fattige og nødlidende. Og vi ville gerne have, at vores familie overvandt tendensen til at være selviske. Vi fandt løsningen i fasteofferet.
- 36 Ær Gud ved at ære vore pagter**
Ældste Joseph W. Sitati
Vi ærer vor himmelske Fader, når vi gør vores forhold til ham dybere ved at indgå og holde alle de frelsende pagter og ordinancer.

FASTE ARTIKLER

- 8 Profeter og apostle taler i dag: Til fordel for religionsfrihed**
- 10 Vi taler om Kristus: Elsk også dem med andre værdier**
Navnet er tilbageholdt
- 28 Undervisning på Frelserens måde: Forstå de unge, I underviser**
- 30 Undervisning på Frelserens måde: »Se jeres små« – Lær at undervise børn**
- 32 Evangeliske klassikere: Tempeltjeneste – nøglen til at lære Gud at kende**
Ældste Marion D. Hanks
- 40 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Åndelige krokodiller**
Præsident Boyd K. Packer

48

44 Det var svært at komme tidligt hjem

Jenny Rollins

Det var frygteligt at komme tidligt hjem fra min mission. Det her er nogle ting, som jeg ville ønske, at mine kære og jeg havde vidst.

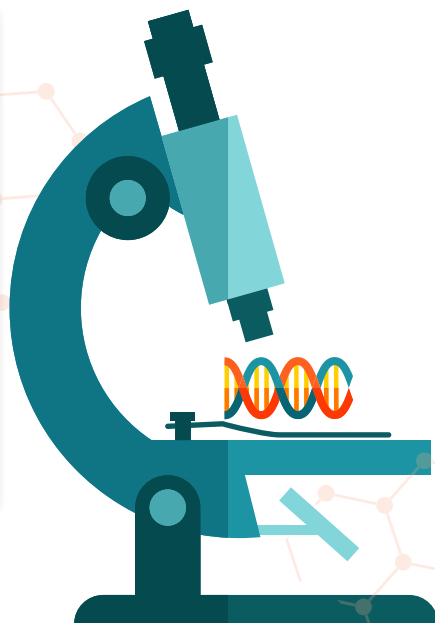
48 Unge voksne profiler: Står stærkt i Frankrig

Mindy Anne Selu

Pierre, som er i den franske hær, stoler på, at bøn og studium af skriften kan gøre ham til et godt eksempel.

Se, om I kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Hvad er en kato-mon?

54

50 Svar fra Kirkens ledere: Sådan trækker man på templets velsignelser

Ældste Ronald A. Rasband

51 Lige til sagen

Romantik i luften? Miraklernes tid er ikke forbi

52 Gruppepres og Pisto

Kiara Blanco

Jeg blev ved med at plage mine forældre om lov til at tage til fest med mine venner. Da de endelig gav mig lov, ønskede jeg, at de kom tilbage og tog mig med hjem.

54 Naturvidenskab og vores søgen efter sandhed

Alicia K. Stanton

Grubler I over, hvordan noget, I har lært i naturfag, passer med evangeliet?

58 Forberedelse og handling

Ældste Hugo E. Martinez

Det er Herrens hensigt med slægtshistorie, tempeltjeneste og missionering, at I driver det frem.

60 Til erindring af Frelseren

Eric B. Murdock

Fem velsignelser ved at huske løftet om altid at erindre Jesus Kristus.

64 Plakat: Delvist til stede?

65 Sådan ved jeg det: Lær at være et lys for verden

Victor de Jesus Cruz Vargas

Hej!
Jeg hedder Ivana.

70

66 Uanset hvem I er

Linda Davies

»Åh nej,« tænkte Andi. »Hvordan skal det gå, når jeg ikke er besejlet til min familie?«

68 Clarence mod favoritten

Lori Fuller

Alle kom for at se Clarences løb og finde ud af, om visdomsordet virkelig var rigtigt

70 Standhaftige børn: Venner og tro

Melissa Hart

72 Svar fra en apostel: Hvordan bliver missionærerne kaldet?

Ældste M. Russell Ballard

73 Spørgsmålshjørnet

Når min mor og far skændes, så bliver jeg ked af det. Hvad kan jeg gøre?

74 Helte i Mormons Bog: Hærføreren Moroni var modig

75 Jeg kan læse Mormons Bog

76 Historier fra Mormons Bog: Hærføreren Moronis flag

79 Musik: Jeg tror, pionerbørn var stærke

Janice Kapp Perry

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: James B. Martino, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon,
Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes,
Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Adm. direktør: Peter F. Evans

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Megan VerHoef Seitz

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock,
Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M.
Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball
Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan
Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare,
K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg,
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Helliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved

henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på liahona.

lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@
ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«

eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatis, lettisk, litauisk,
malagasisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk,
rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili,
tagalog, tahitiansk, thai, tjekisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk,
urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.

Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke
kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner.

Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East

North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:

cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

July 2016 Vol. 165 No. 7. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT
84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.

Sixty days' notice required for change of address. Include address

label from a recent issue; old and new address *must* be included.

Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution

Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be

taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information:

Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake
City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to eksempler.*

»Som for enken i Sarepta: Det mirakuløse ved fasteoffer«, side 24: Overvej at læse denne artikel sammen som familie og derefter læse beretningen om enken i Sarepta i Sidons land i 1 Kongebog 17. Derpå kan I besvare følgende spørgsmål: Hvordan velsigner faste os som enkeltpersoner og familie? Hvem kan vores fasteoffer være til velsignelse for? Hvilke velsignelser kan vi eventuelt se i vores hjem som følge af at give et mere gavmildt fasteoffer? I kan drøfte muligheden for at give et mere gavmildt fasteoffer eller om der er andre måder, som I kan hjælpe de fattige og trængende på som familie.

»Hærføreren Moronis flag«, side 76: I kan som familie læse om hærføreren Moroni i denne artikel. Derefter kan I læse Alma 46:11-14 og tale om, hvad der motiverede hærføreren Moroni til at forsvare sit folk, »vor Gud, vor religion og frihed og vor fred, vore hustruer og vore børn«. De selvsamme ting er stadig vigtige og under angreb i dag. Overvej at lave jeres egen »frihedserklæring« som familie og drøft, hvordan I kan forsvare det, der betyder mest for jer.

MERE PÅ NETTET

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org. Besøg [Facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (tilgængelig på engelsk, portugisisk og spansk) og find inspirerende budskaber, forslag til familieaften og indhold, som I kan dele med venner og familie.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver første side for artiklen.

Bøn, 24, 48, 68

Børn, 7, 30

Familie, 7, 10, 66, 73, 76

Faste, 24

Fasteoffer, 24

Forsoning, 10

Forældrerollen, 7, 28, 30

Frelsesplanen, 66

Gruppeses, 52

Guddommelig herkomst, 7

Helligånden, 41

Himmelske Fader, 36

Kaldelser, 41

Kirke, 4, 32, 60

Konvertering, 20

Kyskhed, 51

Kyskhedsloven, 51

Kærlighed, 10, 44

Lydighed, 80

Mirakler, 51

Missionering, 40, 44, 58,

65, 70, 72

Mod, 74, 75

Nadver, 36, 60, 64

Naturvidenskab, 54

Offer, 4

Ordinancer, 32, 36, 43

Pagter, 32, 36

Personlig værdi, 42

Pionerer, 4, 20, 79

Seminar, 58

Skriftstudium, 44, 48, 75

Slægtshistorie, 42, 43, 58

Tempeltjeneste, 32, 43, 50,

58, 66, 70

Tro, 4, 44

Undervisning, 8, 12, 28, 30

Unge, 28

Visdomsordet, 52, 68

Præsident
Thomas S.
Monson

TRO

MOD VORE FÆDRES TRO

John Linford var 43, da han og hans hustru Maria og tre af deres sønner besluttede sig for at forlade deres hjem i Gravely i England og rejse tusindvis af kilometer for at slutte sig til de hellige i Saltsødalen. De efterlod deres fjerde søn, der var på mission, solgte deres ejendele og rejste til Liverpool, hvor de gik ombord på det gode skib *Thornton*.

Rejsen over havet til New York City og derfra over land til Iowa forløb udramatisk. Problemerne begyndte dog at melde sig snart efter, at familien Linford og andre sidste dages hellige, der var sejlet med *Thornton* forlod Iowa City den 15. juli 1856 som en del af det uheldsramte James G. Willies håndkærrekompani.

Det barske vejr og en vanskelig rejse sled på mange i kompagniet, deriblandt John. Han blev til sidst så syg og svag, at man måtte trække ham i en håndkærre. Da kompagniet nåede Wyoming, var hans tilstand forværret betydeligt. Et redningshold fra Salt Lake City nåede frem den 21. oktober blot timer efter Johns jordiske rejse var forbi. Han døde tidligt samme morgen ved bredden af Sweetwater-floden.

Var John ked af, at han havde byttet tryghed og bekvemmelighed ud med kampe, afsavn og modgang for at føre sin familie til Zion?

»Nej, Maria,« sagde han til sin hustru, lige inden han døde. »Jeg er glad for, at vi tog af sted. Jeg når ikke frem til Salt Lake i live, men det gør du og drengene, og jeg fortryder intet af alt det, vi har været igennem, hvis vore drenge kan vokse og selv stifte familie i Zion.«¹

Maria og hendes sønner fuldendte deres rejse. Da Maria døde næsten 30 år senere, efterlod hun og John sig en arv af tro, tjeneste, hengivenhed og offervillighed.

At være sidste dages hellig er at være pioner, for definitionen på en pioner er en foregangsmand, »der går foran for at berede eller åbne vejen for andre.«² Og at være pioner er at blive bekendt med ofre. Selvom medlemmerne af Kirken ikke længere bliver bedt om at forlade deres hjem og foretage rejsen til Zion, så må de ofte lægge gamle vaner, livslange skikke og kære venner bag sig. Nogle træffer pinefulde beslutninger om at forlade medlemmer af familien, som opponerer mod deres medlemskab af Kirken. Sidste dages hellige bevæger sig fremad og beder til, at deres kære alligevel vil forstå og acceptere.

havde beredt,⁶ og de efterfølgende prøvelser hun stod igennem for sin familie og Kirken.

Ved en mindeceremoni til ære for Maria i 1937 stillede ældste George Albert Smith (1870-1951) hendes efterkommere dette spørgsmål: »Vil I være tro mod jeres forfædres tro? ... Stræbe efter at være værdige til alle ofre, de bragte for jer.«⁷

Må vi huske pionerernes standhaftige mod og den varige tro, når vi stræber efter at bygge Zion i vores hjerte, i vores hjem, i vores lokalsamfund og vores land, de gav alt, de havde, for at vi kan nyde det gengivne evangeliums velsignelser med dets håb og løfte i Jesu Kristi forsoning. ■

NOTER

1. Se Andrew D. Olsen, *The Price We Paid*, 2006, s. 45-46, 136-137.
2. *The Compact Edition of the Oxford English Dictionary*, 1971, »pioneer«.
3. Luk 18:22.
4. Joh 14:6.
5. Se Joh 7:37; se også 3 Ne 9:22.
6. »Kom, kom, Guds folk«, *Salmer og sange*, nr. 16.
7. Se Olsen, *The Price We Paid*, s. 203-204.

Pionerens vej ligger ikke lige for, men vi følger i den største pioners spor – Frelseren – som gik den først og viste os vejen frem.

»Kom så og følg mig,«³ sagde han.

»Jeg er vejen og sandheden og livet,«⁴ erklærede han.

»Kom til mig,«⁵ kaldte han.

Vejen kan være svær. Nogle finder det svært at modstå tåbernes hån og usmagelige bemærkninger, som latterliggør kyskhed, ærlighed og lydighed mod Guds befalinger. Verden har altid nedgjort overholdelse af principper. Da Noa blev befalet at bygge arken, så den tåbelige skare mod den skyfri himmel og spottede og hånede – lige indtil det begyndte at regne.

For mange hundrede år siden på det amerikanske kontinent betvivlede, bestred og forbrød folket sig også, indtil ild fortærede Zarahemla,

jord dækkede Moronihah og vand opslugte Moroni. Hån, spot, grovheder og synd blev udryddet. Det var blevet erstattet af trist tavshed og mulmet mørke. Guds tålmodighed var slut, hans tidsfrist udløbet.

Maria Linford mistede aldrig sin tro trods forfølgelse i England, modgang på rejsen mod »det sted, som Gud ...

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Overvej at bede dem, I underviser, om at tænke på folk, de kender, som er gået foran og har været pionerer for dem. Spørg dem så, hvornår de har måttet være pionerer og bane vejen for andre. Bed dem tænke over de gange, hvor de har måttet ofre noget, og hvorfor det var umagen værd. I kan derpå opfordre dem til at skrive deres vidnesbyrd ned om den største pioner – Frelseren.

Tro mod deres tro

Præsident Monson fortæller en historie om en pionerfamilie og citerer derpå præsident George Albert Smith for følgende: »Vil I være tro mod jeres forfædres tro? ... Stræbe efter at være værdige til alle ofre, de bragte for jer.« Uanset om I har pionerforfædre eller om I er førstegenerationsmedlemmer af Kirken, har I så eksempler på tro, som I kigger efter vejledning og styrke hos? Sådan kan I komme i gang:

1. Lav en liste over mennesker, som I beundrer. Det kan være medlemmer af jeres familie (nulevende eller afdøde), venner, kirkeledere eller skikkelser i skriften.
2. Skriv de kvaliteter, som I kan lide ved dem, ned. Er jeres mor meget tålmodig? Måske er jeres ven venlig mod andre. Måske elsker I det mod, som Moroni havde.
3. Vælg en kvalitet fra listen, og spørg jer selv, hvordan I kan tilegne jer den. Hvad er jeg nødt til at gøre for at udvikle denne egenskab?
4. Skriv de planer ned, som I har for at udvikle denne kvalitet, og sæt dem et sted, hvor I ofte ser dem, så I kan blive mindet om jeres mål. Bed vor himmelske Fader om

hjælp og følg regelmæssigt op på jeres fremgang. Når I føler, at I har fået udviklet denne egenskab, kan I vælge en ny at arbejde på.

Husk, at når vi udvikler gode egenskaber, ærer vi ikke alene vore forfædres tro og deres ofre, men vi kan også komme til at udgøre en god indflydelse på andre omkring os.

I er også pionerer!

Pionerer er mennesker, der baner vejen for andre.

Tegn et billede eller find et foto af en af dine forfædre. Kan du finde en historie om, hvordan de har vist en vej, som du kan følge? Skriv to måder, som du kan være pioner på i dag. Du kan fortælle din familie om dette ved næste familieaften.

Studér bønsumt dette materiale for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af »Familien: En proklamation til verden« øge jeres tro på Gud og velsigne dem, I våger over som besøgs lærere? Få yderligere oplysninger ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Vores forældre- potentiale

»Det var nødvendigt, at Guds åndelige børn fik en jordisk fødsel og en mulighed for at udvikle sig mod evigt liv,« har ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum sagt. »I lyset af det endelige formål med lyk- kens store plan tror jeg, at de største skatte på jorden og i himlen er vore børn og vore efterkommere.«¹

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»Vi tror på familien, og vi tror på børn ...

Gud ... sagde til [Adam og Eva]: »Bliv frugtbar og talrige, opfyld jorden, og underlæg jer den« (1 Mos 1:28) ...

Denne befaling er ikke blevet glemt eller tilsidesat i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«²

Selvom det ikke er os alle, der bliver forældre i dette liv, kan vi tage os af børn i alle aldre. Vi nyder den velsignelse, det er at være en del af

vor himmelske Faders familie, og vi oplever de glæder og udfordringer, det er at være en del af en jordisk familie. Og for mange venter forældre- skabet forude i evigheden.

Yderligere skriftsteder

Salme 127:3; Matthæus 18:3-5;
1 Nefi 7:1; Moses 5:2-3

Til overvejelse

Hvordan kan vores jordiske familie sammenlignes med vores himmelske familie?

NOTER

1. Se Dallin H. Oaks, »Saliggørelsens store plan«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 69-72.
2. Se Neil L. Andersen, »Børn«, *Liahona*, nov. 2011, s. 28.
3. Se Neil L. Andersen, »Børn«, s. 28.

Tro, Familie,
Tjeneste

Historier fra det virkelige liv

»Der er mange stemmer i verden i dag, der marginaliserer vigtigheden af at få børn eller foreslår, at man udsætter det eller begrænser antallet af børn i familien,« har ældste Andersen sagt. »Mine døtre henviste mig for nylig til en blog, der er skrevet af en kristen mor (ikke fra vores trossamfund) med fem børn. Hun skrev: »Når man vokser op i denne kultur, er det meget svært at få et bibelsk perspektiv på moderskab ... Børn rangerer langt lavere end universitetet. Lavere end at rejse rundt i verden. Lavere end muligheden for at gå ud om aftenen og hygge sig. Lavere end at trimme sin krop i fitnesscentret. Lavere end det arbejde, som man har eller håber på at få.« Så tilføjede hun: »Moderskab er ikke en hobby, det er et kald. Man samler ikke på børn, fordi man synes, de er mere vidunderlige end frimærker. Det er ikke noget, man gør, hvis man kan presse det ind i kalenderen. Det er det, Gud gav jer tid til.«³

Til fordel for religionsfrihed

Folk i alle lande bør arbejde sammen for at fremme religionsfrihed, har Kirkens ledere sagt gentagne gange.

»Kirkens medlemmer bør stræbe efter at opbygge velvilje blandt folk af enhver form for religiøs og politisk overbevisning og etnicitet,« sagde præsident Dieter F. Uchtdorf, anden-rådgiver i Det Første Præsidentskab, på et symposium i april 2015 på University of Southern California i Los Angeles i Californien.

»Bestræbelsen på at få brudt lange traditioner af mistillid og smålighed og vitterligt se hinanden med nye øjne – ikke at se hinanden som

fremmedartede eller modstandere, men som rejsefæller, brødre og søstre og børn af Gud – er noget af det mest udfordrende og på samme tid det mest belønnende og forædlende i menneskehedens eksistens,« sagde præsident Uchtdorf. Hans appel om respekt og forståelse var blot en ud af adskillige, som profeter og apostle er kommet med for nylig.

»Der bør ikke være fjendtlighed mellem troslivet og statsmagten,« sagde ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum ved Court/Clergy Conference i Congregation B'nai Israel i Sacramento i Californien

i USA i oktober 2015. »Vi taber alle, når der hersker en atmosfære af vrede eller fjendtlighed eller foragt,« sagde han.

»Et lands parlamentariske styre og dets love kan sikre den grundlæggende beskyttelse af troende og religiøse organisationer og deres aktiviteter,« sagde han og bemærkede, at religiøse principper, lærdomme og organisationer »kan bidrage til at skabe de forhold, der er befordrende for, at lovgivende myndigheder og offentlige institutioner og deres borgere kan stortrives,« så alle kan »leve lykkeligt, harmonisk og fredeligt sammen.«

Ældste Oaks talte også om religionsfrihed ved et møde i Argentina (se Kirkenyt *Liahona*, jan. 2016, s. 16).

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum talte ved et tværpolitisk parlamentarisk gruppemøde om udenrigsanliggender i Overhuset i England i juni 2015. »Ved at appellere til menneskers dybeste værdier,« sagde han, »har religioner og religiøse organisationer en enestående evne til at motivere folk og på samme tid at udvikle en tilgivende og forsonende holdning og en villighed til atter at stræbe efter idealet i deres eget liv og i samfundet.«

»Religionsfrihed er fredens hjørnesten i en verden med mange modstridende filosofier,« sagde ældste

Ved et møde med en britisk parlamentsgruppe sagde ældste Holland, at religiøse mennesker har kraften til at motivere samfund.

Ved en religiøs konference i Californien manede ældste

↘ Også til respekt mellem kirke og stat.

Ved fællesmøde for folk af alle trosretninger i Brasilien sagde ældste Christofferson, at »religionsfrihed er fredens hjørnestein«.

Præsident Uchtdorf og hans hustru Harriet mødtes med kirkeledere i Californien.

Ældste Rasband råder studerende på Brigham Young University til at følge Kristi lære om at elske, som han gjorde. ↗

D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum til en tværreligiøs gruppe i den brasilianske moske i São Paulo i Brasilien i april 2015. Han talte på portugisisk til et publikum, der bestod af muslimer, katolikker, adventister, jøder, protestanter, sidste dages hellige, lokale spiritister, folk uden nogen bestemt religion og andre ved en begivenhed, som hyldede landets stærke støtte af religionsfrihed. »Må vi tilstræbe fred,« sagde han, »ved at arbejde sammen om at bevare og beskytte alle menneskers frihed til at have og udvise en religion eller tro efter eget valg, uanset om det er individuelt eller i fællesskab med andre, hjemme eller ude, offentligt eller privat og det være sig i gudsdyrkelse, iagttagelse, udøvelse og lære.«

»Troende må gå forrest i beskyttelsen af religionsfrihed – en frihed, der

ligger til grund for så megen anden grundlæggende frihed,« sagde ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum, da han talte ved Annual Religious Liberty Lecture på University of Notre Dame Australia i Sydney i Australien i maj 2015. »Vi må ikke alene beskytte vores formåen til at vedkende os vores egen religion, men også beskytte enhver religions ret til at leve i henhold til sine læresætninger og love,« sagde han.

Ældste Ronald A. Rasband fra De Tolv Apostles Kvorum tjente som seniorpræsident for De Halvfjerds, da han talte til studerende på Brigham Young University i Provo i Utah i USA i september 2015.

»Nogle i jeres aldersgruppe undrer sig over, hvorfor religiøse grupper overhovedet er involveret i politik, og de er ofte skeptiske over for religiøse

menneskers motiver i deres undren,« sagde han. »Den gruppe af stemmer, der mener, at religion ikke bør spille en rolle i politiske drøftelser, har vokset sig stærkere i de senere år, hvilket medfører en fare for at skabe endnu en forfulgt klasse – nemlig troende mennesker som dig og mig.«

Ældste Rasband fortalte de studerende, at verden har brug for, at deres generation involverer sig aktivt i denne sag. »Vi har brug for jeres generations naturlige opfattelse af medfølelse, respekt og retfærdighed. Vi har brug for jeres optimisme og beslutsomhed for at arbejde os igennem disse komplekse sociale anliggender.« Han sagde, at svaret har at gøre med Frelserens befaling om at elske hinanden, som han har elsket os (se Joh 13:34). ■

Besøg news.lds.org og se flere nyheder og begivenheder i Kirken.

ELSK OGSÅ DEM MED ANDRE VÆRDIER

Navnet er tilbageholdt

Jeg prøvede på at opdrage mine børn til at have høje moralske værdier. Men da en af deres rollemodeller traf et forkert valg, spekulerede jeg på, om alt det, jeg havde lært dem, ville falde til jorden.

Min svigerinde, Janey (navnet er opdigtet) var opvokset med evangeliet og var et meget engageret medlem af Kirken. Efter hendes tilsyneladende lykkelige tempelægteskab blev opløst, begyndte folk i hendes lille lokalsamfund at sprede rygter om hende og fordømme hende. Hun distancerede sig fra mange af sine venner og med tiden fra Kirken.

Hun begyndte at date en ung mand, Andy, som snart flyttede ind hos hende. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle fortælle mine børn. Mine tre døtre elskede deres faster Janey. Ikke alene var vores familie tæt sammenknyttet, men hun var også deres danselærer, så de så hende flere gange om ugen.

De havde længe tænkt, at Andy tit var på besøg, men til sidst fortalte jeg dem, at Janey og Andy boede sammen. Jeg forklarede, at det valg, de havde truffet, var en alvorlig synd. Mine døtre syntes at forstå det, og vi havde en god snak om vigtigheden af at efterleve evangeliets principper.

Så faldt bomben. Janey meddelte glad familien, at hun og Andy skulle

have et barn. Atter engang bekymrede jeg mig for, hvordan det ville påvirke mine børn. Vidste de godt, at det ikke er sådan, at vor himmelske Fader ønsker, vi bringer børn til denne jord? Ville de tænke, at den situation var acceptabel eller normal?

Jeg bekymrede mig over det i ugevis og havde ikke lyst til at fortælle mine børn om den nyeste udvikling. En måned senere annoncerede Janey og Andy, at de skulle giftes. Hvorfor havde

de ikke ventet med at fortælle om graviditeten til efter, de var blevet gift?

Jeg kogte af harme indeni. Hvordan skulle jeg kunne elske Janey, men ikke det hun havde gjort? Hvordan skulle jeg lære mine børn, at de fortsat skulle elske deres faster, men ikke de valg hun havde truffet?

En dag fortalte min søster mig om en ung kvinde i hendes menighed, der var blevet gravid. Denne unge kvinde fortsatte med at komme i kirke

SANDHEDEN HENGIVEN

»Vores tolerance og respekt for andre og deres tro gør ikke, at vi skal opgive vores hengivenhed for de sandheder, vi forstår, og de pagter, vi har indgået ... Vi må forsvare sandheden, også mens vi udøver tolerance og respekt for tro og idéer, som adskiller sig fra vore egne, og for de mennesker, som har dem ...

På samme måde er det med vore børn og andre, som vi har pligt til at undervise, vores pligt mod sandheden er uomtvistelig. Selvfølgelig er det sådan, at undervisning kun bærer frugt gennem andres handlefrihed, og derfor må den udøves med kærlighed, tålmodig og overtalelse.

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Balancegangen mellem sandhed og tolerance«, *Liahona*, feb. 2013, s. 32, 33.

Hvordan skulle jeg lære mine børn, at de fortsat skulle elske deres faster, men ikke hendes valg?

og virkede glad og forventningsfuld omkring den kommende begivenhed. De andre unge kvinder var forvirrede over det, som de opfattede som en tilsyneladende ligegyldig indstilling til hele situationen.

Men min søster, der var besøgslærer for moderen til den unge kvinde, kendte til de talløse nætter, hvor denne unge kvinde havde grædt sig selv i søvn i sorg over de valg, hun havde truffet, der havde ført til denne redelighed. Efter mange ugers pine og plage besluttede denne unge kvinde sig for, at hun enten kunne fortsætte med at sørge over sine handlinger eller gå fremad og være glad. På grund af Kristi forsoning var hun i stand til at acceptere konsekvenserne af sine valg og igen blive ren igennem omvendelse.

Jeg tænkte på, om Janey var gået noget lignende igennem. Havde hun fortrudt sine valg, men valgt at gå fremad, fordi hun alligevel ikke kunne ændre ved konsekvenserne?

Jeg skammede mig over min hårde fordømmelse og min manglende evne til at elske, som Kristus forventer det af os. Da jeg tænkte over Frelserens liv, kom jeg i tanke om, at han altid udsøgte synderen og underviste dem gennem sit ord og eksempel, og han elskede dem. Det var denne kærlighed, der blødgjorde hjerter og ændrede mennesker.

Jeg indså, at jeg alt for ofte elskede mennesker, så længe de opførte sig på den måde, som jeg syntes, at de skulle, men så snart de lavede en fejl, fordømte jeg dem i hjertet. Hvor

var jeg dog en hykler! Jeg indså, at jeg måtte omvende mig. Jeg havde brug for at lære at elske synderen uden at billige synden. Endelig blev jeg i stand til at slippe den vrede, jeg havde næret mod Janey og virkelig elske hende igen.

Jeg tog en anden god snak med mine børn. Jeg understregede vigtigheden af, at man bliver gift, inden man får børn. Vi begyndte at glæde os til der kom en ny baby i familien. Vi ville alle gerne støtte Janey og dele forventningens glæde med hende. Mine børn ved godt, at faster Janey gjorde noget forkert, men de elsker stadig hende og onkel Andy, og de håber, at deres smukke familie en dag beslutter sig for at vende tilbage til vor Frelser, Jesus Kristus, som venter med åbne arme. ■

Lærerrådets BETYDNING

En kommentar til et lærerrådsmøde ændrede mere end min undervisning.

Lærerrådsmøder hjælper Sandra Cattell (i midten) til at forbedre sine undervisningsfærdigheder.

Sandra Cattell

Jeg er lidt ældre, så da jeg blev kaldet til at undervise i Unge Piger, tænkte jeg: »Du godeste! Hvorfor mon de har kaldet mig?«

Jeg gjorde meget ud af at forberede lektioner, der passede til de unge pigers behov, og jeg håbede, at de ville være villige til at fortælle om, hvad de havde lært, og hvad de havde gjort med det i løbet af ugen. Men mine spørgsmål mødtes ofte med dyb tavshed.

Ved et af de første lærerrådsmøder i vores menighed sagde en af lærerne, at hun også havde svært ved at få de

unge til at kommunikere under lektionerne. En anden lærer til mødet sagde: »I kan faktisk godt tillade lidt tavshed.«

Nogle gange har folk brug for lidt tid til at tænke over et spørgsmål, før de svarer.

Den kommentar under lærerrådsmødet betød meget, ikke kun for min undervisning, men også for mine elever. Jeg tænkte meget over det. Næste gang jeg underviste i Unge Piger, spurgte jeg klassen, hvilket evangelisk princip, de havde anvendt i løbet af ugen. Som sædvanligt var der tavshed. Men i stedet for straks at springe ind og udfylde

HVORFOR LÆRERRÅDSMØDER?

Eftersom vi alle er Guds børn, kan enhver, der er villig til at lære om og efterleve evangeliet, blive mere som vor himmelske Fader. Lærere spiller en vigtig rolle i forbindelse med, hvordan vi lærer om og efterlever evangeliet.

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har for at hjælpe lærerne opfordret menigheder overalt i Kirken til at indføre lærerrådsmøder. Disse månedlige møder giver lærere og ledere mulighed for at lære sammen, mens de udveksler tanker om undervisning.

Disse møder er noget nyt, men de har allerede haft en positiv virkning på både lærere og elever. Herunder er der kommentarer fra medlemmer, der har lært at værdsætte og nyde lærerrådsmøderne:

- »Det styrker mig at have et netværk. Nogle gange føler vi lærere, at undervisning er et alene-job. Men det ændrer sig, når der er et råd og et forum til at udveksle problemer, tanker og følelser og få feedback fra en gruppe, som forstår kaldelsen.« – Preston Stratford
- »Lærerrådsmøder hjælper mig til at forstå betydningen af min indsats for at formidle indlæring.«
– Margaret Tueller

- »Jeg har nydt at få forslag til, hvordan lærere kan lære at »undervise personer« i stedet for at »undervise i lektioner.« – Richard Pattee
- »Drøftelser om, hvordan vi bliver bedre til at stille spørgsmål og tilskynde til mere deltagelse, har været meget værdifuld. Det at kunne tale om succes historier og frustrationer har også givet mig indsigt.«
– Ken Sonnenberg
- »Dette råd har været rigtig godt til at lære undervisningsfærdigheder, som gør os til bedre lærere. Hvis man får flere undervisningsfærdigheder, nyder alle i jeres klasse godt af det. Selv om det er et lærerråd, føler jeg, at jeg også vokser åndeligt.« – Brent Nelson
- »Det har været en fornøjelse at blive udfordret i mine tanker om bedre undervisning.« – Camille Fronk

Lær mere om lærerrådsmøder og *Undervisning på Frelserens måde* ved at besøge undervisning.lds.org.

tavsheden huskede jeg rådet fra lærerrådsmødet og sagde stille: »Det haster ikke.«

I det øjeblik, hvor jeg sagde det, begyndte samtalen at flyde. De unge piger begyndte at åbne sig, og de fortalte om nogle rørende oplevelser. Jeg ønskede straks at takke den lærer, der var kommet med den enkle kommentar om tavshed ved lærerrådsmødet. Jeg var forbløffet over, hvordan anvendelse af et enkelt råd så hurtigt havde så stor virkning.

Men jeg forstod ikke før senere, hvilken forskel dette og andre principper, jeg havde lært, gjorde. Efter kirke fortalte

moderen til en af de unge piger mig, at hendes datter havde sagt, at hun vidste, at jeg var blevet kaldet af Gud.

Jeg kan slet ikke sige, hvor meget det betød for mig at høre den kommentar. Her stod jeg og tænkte: »Hvad har jeg, som jeg kan lære disse unge piger?« Men jeg må altså lære dem noget. Jeg er kaldet med en hensigt, og lærerrådsmøderne hjælper mig til at opfylde den hensigt. ■

Forfatteren bor i Skotland.

I kan lære mere om, hvordan I kan være med til at ændre tilværelsen for andre ved at ændre den måde, I underviser på, ved at besøge undervisning.lds.org.

Ældste Dale G. Renlund

EN LYDIG TJENER

Modsatte side: Ældste Renlund og hans søskende (Anita, Linda og Gary) voksede op i Utah, hvor de talte svensk. Deres forældre, Åke og Mariana, flyttede fra Sverige til Utah i 1950 for at blive beseglet i templet, fordi der på det tidspunkt ikke var nogen templer i Skandinavien eller i resten af Europa. Til højre: Ældste og søster Renlund og deres datter, Ashley, boede seks år i Baltimore i Maryland i USA, hvor han fuldførte sit ophold som reservelæge og specialisering som hjertelæge på Johns Hopkins Hospital, og hvor hun gik på University of Maryland School of Law.

Ældste Quentin L. Cook

De Tolv Apostles Kvorum

Dale og Ruth Renlund kunne ikke have mere travlt. De var sidst i tyverne og boede i Baltimore i Maryland i USA. Dale havde afsluttet lægestudiet på University of Utah. Han og Ruth var flyttet til den anden ende af landet, så han kunne påbegynde et krævende og anset ophold som reservelæge ved Johns Hopkins School of Medicine. De havde en yndig lille datter ved navn Ashley. Hans elskede hustru, Ruth, gennemgik nogle kræftbehandlinger, og Dale havde lydigt accepteret kaldelsen som biskop.

Når Dale besøgte menighedens medlemmer, tog han sommetider Ashley med. En dag besøgte han et mindre aktivt medlem. »Jeg vidste, at ingen ville kunne afvise et besøg af denne lille henrivende pige ved min side,« mindes ældste Renlund. Han bankede på døren hos en mand, der vredt havde affærdiget biskop Renlunds rådgiver nogen tid før.

Manden åbnede døren, og han var så stor, at han fyldte hele døråbningen. Han stirrede på

ældste Renlund. Den fireårige Ashley udbrød: »Kan vi komme ind eller hvad?«

Overrasket sagde manden: »Det kan I vel godt. Kom indenfor.«

Da de kom ind og satte sig, fortalte manden biskop Renlund, at han ikke troede, at Kirken var sand, og at han heller ikke troede på Jesus Kristus. Han fortsatte med at tale vredt, mens Ashley sad med noget legetøj. Til sidst hoppede hun ned fra stolen, satte hånden for sin fars øre og hviskede højt: »Far, fortæl ham om sandheden.«

Det gjorde han. Biskop Renlund bar sit vidnesbyrd for manden. Han husker: »Mandens holdning mildnedes, og Ånden kom ind i hans hjem.«

Som medlem af De Tolv Apostles Kvorum har ældste Renlund nu mulighed for at fortælle hele verden om sandheden (se L&P 107:23). »Den største glæde, der findes, er at bringe Kristi forsoning ind i menneskers liv

overalt,« siger ældste Renlund. »Jeg mener, at denne kaldelse giver mig mulighed for at gøre det i større

omfang og på flere steder som et vidne om Kristus for hele verden.»

Nordisk opvækst

Dale Gunnar Renlund blev født i Salt Lake City i Utah den 13. november 1952. Han og hans syv søskende voksede op med at tale svensk. Deres mor, Mariana Andersson, kom fra Sverige, og deres far, Mats Åke Renlund, kom fra en svensk-talende by i det vestlige Finland. De emigrerede fra Sverige til Utah i 1950.

Dales forældre mødte hinanden i kirken i Stockholm. Da de havde bestemt sig for at gifte sig, var de fast besluttede på kun at gøre det i et tempel. Eftersom der på det

tidspunkt ikke var nogen templer i Europa (templet i Bern i Schweiz blev indviet i 1955), rejste parret til Utah, så de kunne blive besejlet i templet i Salt Lake City.

Ældste Renlunds søster Linda C. Maurer, der er syv år yngre, udtaler, at efterhånden som alle fire børn er blevet ældre, »indser de, hvor bemærkelsesværdige og trofaste deres forældre var ved at rykke op med rode fra deres

land uden nogen engelskkundskaber og kun lidt støtte for at få evangeliets velsignelser og et tempelægteskab».

Da Dale var 11, blev hans far, der var en dygtig tømrer og håndværker, kaldet til at tjene som byggemissionær i Sverige i tre år. Familien opholdt sig i Helsinki i Finland og i Göteborg i Sverige. De gik i kirke i en lille gren, og børnene gik i svensk folkeskole. Dales søster Anita M. Renlund, der er et år yngre end sin bror, husker en af vanskelighederne ved flytningen: »Til at begynde med var det et chok for os, for selv om vi talte svensk hjemme, kendte vi ikke noget til grammatik eller stavning.

Som dreng fik Dale en oplevelse efter at have læst Mormons Bog, der styrkede hans vidnesbyrd. Missionspræsidenten i Sverige havde opfordret de unge mænd i Det Aronske Præstedømme til at læse Mormons Bog, så Dales storebror, Gary, der på det tidspunkt var 12 år, tog imod udfordringen. Den 11-årige Dale tog også imod udfordringen. Efter at have læst Mormons Bog bad han og spurgte,

Ældste Renlund talte sammen med sin hustru og datter (ovenfor) ved den slægtshistoriske konference Roots Tech i 2016 i Salt Lake City. Modsatte side: Ældste og søster Renlund blev viet i templet i Salt Lake City i 1977 og har tjent Herren, hvor som helst og når som helst de er blevet kaldet til det.

om den var sand. Ældste Renlund mindes: »Jeg fik et tydeligt indtryk: Jeg har undervejs i hele dit studium fortalt dig, at den er sand.« Og det var en forbløffende oplevelse.«

Dale og hans søskende, Gary, Anita og Linda, husker, at da familien flyttede tilbage til USA, fortsatte de med at tale og bede på svensk. De husker også, at deres forældre lagde yderst stor vægt på at kende skriften. De sagde: »Den bedste måde at overbevise vore forældre på var ved at bruge skrifterne.« Anita siger spøgende: »Kendskab til skrifterne var i vores familie et krav for overlevelse. Det var ikke et valg.«

Ret usædvanligt blev både Gary og Dale kaldet til at tjene i Den Svenske Mission samtidigt. De blev aldrig makkere, men de kunne begge bruge deres svenske færdigheder til at tjene Herren som missionærer i over to år. Ældste Renlund beskriver sin mission som en masse arbejde, men en vidunderlig oplevelse: »Det ændrede mit liv med hensyn til

at forpligte mig og beslutte mig for at yde mit bedste som Kristi discipel.«

Den mest forunderlige velsignelse

Efter endt mission i 1974 gik Dale på University of Utah. Han var en dygtig studerende og fik en bachelorgrad i kemi. Hans søskende og nære venner husker alle hans evne, fokus, hårde arbejde og forpligtelse i alt, hvad han foretager sig, karaktertræk han fortsat viser. Gary siger: »Han er den mest hårdtarbejdende, jeg nogensinde har set.«

I sin menighed mødte Dale en ung kvinde ved navn Ruth. Hun var datter af en i stavspræsidentskabet, Merlin R. Lybbert, der senere virkede som halvfjerdser. Dale mindes, at han samlede al sit mod og inviterede Ruth ud på en date, men hun sagde nej. Da han prøvede igen et par måneder senere, sagde hun ja. Ruths version er en smule anderledes. Hun husker, at da han talte ved et nadvermøde om sin mission, blev hun imponeret. De lærte hinanden bedre at kende, og hun blev begejstret, da han inviterede hende ud på en date, men hun stod for en fest, hvorfor hun var nødt til at afslå. Hun sagde ja med glæde, da han spurgte hende igen.

Dale og Ruth blev viet i 1977 i templet i Salt Lake City, mens han læste til læge på University of Utah, og hun underviste på South High School, også i Salt Lake City. »Udover beslutningen om at være aktiv i Kirken,« siger ældste Renlund utvetydigt, »har mit ægteskab med Ruth været det mest forunderlige i mit liv.« Deres datter, Ashley, blev født en uge efter, at ældste Renlund færdiggjorde lægestudiet i 1980.

Ældste Renlund blev derefter glad for at blive optaget på Johns Hopkins Hospital, hans førstevalg til fortsættelse af sine lægestudier.

Familien flyttede til Baltimore i Maryland, hvor han blev en del af hospitalets lægegruppe.

Udvikling gennem prøvelser

I oktober 1981 fik søster Renlund diagnosen kræft i æggestokkene. Hun gennemgik to operationer og ni måneders kemoterapi. Ældste Renlund husker, mens han kæmpede med at tage sig af Ruth og deres datter: »Jeg havde ondt i min sjæl, og det føltes, som om mine bønner ikke nåede himlen.«

Da han fik Ruth hjem fra hospitalet, var hun svag, men de ønskede at bede sammen. Han spurgte søster Renlund, om hun ville bede. »Hendes første ord var: »Vor Fader i himlen, vi takker dig for præstedømmets kraft, som gør, at vi, uanset hvad der sker, kan være sammen for evigt.«

I det øjeblik følte han en særlig nærhed til sin hustru og til Gud. »Det, jeg førhen forstod i min forstand om evige familier, forstod jeg nu i mit hjerte,« siger ældste Renlund. »Ruths sygdom ændrede vores kurs i livet.«

For at fjerne tankerne fra sygdommen besluttede søster Renlund at søge ind på jurastudiet. »Jeg tænkte bare: »Det her ender med blot at blive en dårlig oplevelse, medmindre vi får noget godt ud af den,« siger søster Renlund. »Vi havde ikke planlagt, at jeg skulle få kræft som ung og kun få et barn. Og det var tvivlsomt, om jeg overlevede. Men vi følte, at jurastudiet var et rigtigt valg.«

Hun fortsatte med studierne, selv om hun stadig fik behandlinger for sin sygdom, og hendes mand fortsatte som reservelæge.

Biskop i Baltimores indre by

Da ældste Renlund gik fra de tre år i lægegruppen til den treårige specialisering som hjertelæge, blev han interviewet og kaldet til at være biskop i Baltimore Menighed. Brent Petty, der på det tidspunkt var førsterådgiver i

Baltimore Maryland Stav, husker det interview. Både han og stavspræsidenten, Stephen P. Shipley, følte Helligånden stærkt, da de interviewede ham.

Bror Petty mindes, at »han fremtrådte som en fortrinlig biskop«, selv med de faglige og familiemæssige udfordringer, han stod i. Da ældste Renlund modtog sin kaldelse til De Tolv Apostles Kvorum sidste år, bemærker bror Petty, at medlemmerne i Baltimores Menighed såvel som ældste Renlunds lægekolleger, hvoraf de fleste ikke er sidste dages hellige, var glade. De udtrykte deres kærlighed til ham og deres beundring for hans tjeneste og usædvanlige moralske karakter.

Fremtrædende karrierer

Efter søster Renlund i 1986 færdiggjorde sit jurastudium på University of Maryland School of Law, og ældste Renlund havde afsluttet sine tre år som reservelæge i intern medicin og den treårige specialisering som hjertelæge, vendte de tilbage til Utah. Søster Renlund begyndte at arbejde med jura hos staten Utahs juridiske direktør, og ældste Renlund underviste på medicinstudiet på University of Utah. I 18 år var han medicinsk direktør for hjertetransplantationprogrammet for tilknyttede hospitaler i Utah.

Ældste Renlund frasagde sig en lægevidenskabelig karriere som hjertelæge for at tage imod kaldet om at tjene som generalautoritet, hvor hans første opgave var i områdepræsidentskabet for det sydøstlige Afrika. Modsatte side: Ældste Renlund valgte til sit kontor maleriet af Frelseren af Heinrich Hofmann, efter det havde fanget hans blik, da han så det på præsident Monsons kontor.

I 2000 blev han også direktør for et program for forebyggelse og behandling af hjer-testop på Intermountain Health Center i Salt Lake City. Programmet omfattede implanterbare hjertepumper og et helt kunstigt hjerte. Dr. Donald B. Doty, en internationalt anerkendt hjertekirurg, var dr. Renlunds kollega og ven på LDS Hospital. Dr. Doty siger: »Hans bemærkelsesværdige oplæring, intense fokus, dygtige administration og medfølelse var usædvanlig.«

Dr. A.G. Kfoury, en trofast katolik der i mange år arbejdede tæt sammen med dr. Renlund, udtaler, at dr. Renlund var regionens førende kirurg inden for hjertetransplantation, »uovertruffen i sin karakter, retskaffenhed, ydmyghed og medfølelse«. Han siger, at dr. Renlund »fik det bedste frem i folk. Han gjorde det i det stille. Han lyttede meget og udviste omsorg, og han var yderst interesseret i succes hos de mennesker, han arbejdede sammen med.« Dr. Renlund

ledte i det stille ved eksemplets magt og havde altid omsorg for sine kollegers familie.

Dr. Kfoury lagde især mærke til dr. Renlunds medfølelse for sine patienter. Hvis en patient fx ikke havde råd til transport, kørte dr. Renlund et betydeligt stykke vej til patientens hjem, løftede ham eller hende ind i sin bil og kørte derpå patienten tilbage til hospitalet. Dr. Kfoury sagde, at det var noget udover det sædvanlige.

Tjeneste i De Halvfjerds

Efter at have virket som stavspræsident i fem år i Salt Lake University Første Stav blev ældste Renlund i år 2000 kaldet til at tjene som områdehalvfjerdser i Utah-området. Derefter blev han i april 2009 kaldet til at være generalautoritet og halvfjerdser. Hans første opgave var at virke i områdepræsidentskabet i det sydøstlige Afrika, et område der har kirkeenheder i 25 forskellige lande.

Søster Renlund udtrykker deres reaktion på kaldelsen således: »Det var naturligvis en overraskelse. Og folk har sagt: 'I forlader jeres job på højdepunktet af jeres karriere.' Og det er nok sandt. Men hvis Herren har brug for os på højdepunktet i vores karriere, og det er dér, hvor vi kan være til nytte, så er det tid til at tage af sted.«

Ældste Renlund omtaler sin hustru som en helt og siger: »Hun ydede det største offer.« Søster Renlund forlod sit job som direktør i et advokatfirma og frasagde sig positioner i

Kaldet til at være et særligt vidne

Den 29. september 2015 modtog han et uventet opkald fra Det Første Præsidentskabs kontor. Ved Kirkens administrationsbygning »bød præsident Thomas S. Monson og hans to rådgivere mig varmt velkommen. Da vi

havde sat os, kiggede præsident Monson på mig, og så sagde han: »Bror Renlund, vi vil gerne kalde dig til at tjene som medlem af De Tolv Apostles Kvorum.«

Ældste Renlund var målløs. Han tog ydmygt imod kaldelsen og mindes: »Jeg tror, at præsident Monson fornemmede, at mine knogler var gået i opløsning, så han kiggede på mig og sagde: »Gud har kaldet dig. Herren tilkendegav det for mig.«

Ældste Renlund vendte tilbage til sit kontor, lukkede døren og faldt på knæ i bøn. Efter at have fået samling på sig selv ringede han til sin hustru. »Hendes reaktion var forbløffelse,« siger han, »men med fuldstændig forpligtelse over for Herren, hans kirke og mig.«

Deres datter, Ashley, samtykker: »Min far har været fremragende dygtig på grund af himlens velsignelser og er blevet beredt til denne kaldelse gennem et liv med tjeneste. Han har et stort hjerte. Det er fyldt med kærlighed.«

På samme måde siger ældste Renlunds bror, Gary, at ældste Renlund »siden starten er blevet beredt til den kaldelse, han har fået, både gennem udfordringer og tjeneste. Det er en del af en større plan, der er faldet på plads, og det er let for mig at opretholde ham.«

Efter at have funderet over storheden af kaldelsen siger ældste Renlund: »Jeg føler mig ikke kvalificeret, bortset fra at jeg virkelig ved, at Jesus Kristus er verdens Frelser. Jeg kan bære vidnesbyrd om, at han virkelig findes, at han er min Frelser og jeres Frelser. Jeg ved, at det er sandt.« ■

adskillige fremtrædende bestyrelser for at tjene sammen med sin mand. »Vi blev sendt til Afrika og lærte af de hellige, hvad der virkelig betyder noget,« siger ældste Renlund.

En søndag i det centrale Congo spurgte han medlemmerne, hvilke udfordringer de havde, men de kunne ikke komme i tanker om nogen. Han spurgte dem igen. Til sidst rejste en ældre mand sig bagest i lokalet og sagde: »Ældste Renlund, hvordan kan vi have nogen udfordringer? Vi har Jesu Kristi evangelium.« Efter at have grundet over den oplevelse forklarer ældste Renlund: »Jeg vil gerne være som disse congolesiske hellige, der beder om mad hver dag, er taknemlige for mad hver dag og er taknemlige for deres familie. De har intet, men de har alt.«

Mens ældste Renlund tjente i fem år i områdepræsidentskabet, rejste han tusinder af kilometer rundt i det enorme område i det sydøstlige Afrika og besøgte medlemmer og missionærer. Han læste fransk, fordi det tales i adskillige af disse lande.

Ældste Jeffrey R. Holland, som var det medlem af De Tolv, der på det tidspunkt havde fået til opgave at arbejde med områdepræsidentskabet i det sydøstlige Afrika, siger om ældste Renlund: »Ingen kunne have investeret mere af sig selv i det område og dets folk og deres behov, end ældste Renlund gjorde. Han arbejdede uophørligt for at lære folket at kende, elske deres kulturer og være med til at flytte de hellige tættere på forløsningens lys.«

Min rejse

SOM PIONER FRA INDIEN

Når jeg ser tilbage på min rejse fra at være »jungledreng« i Indien til, hvor jeg er i dag, ved jeg, at mit liv og min tro er sande mirakler.

**Af Mangal Dan Dipty
fortalt til John Santosh
Murala**

Jeg blev født i en lille landsby i junglen omringet af bjergkæden Østlige Ghats i Indien. Da jeg var 18 måneder gammel, flyttede vi til landsbyen Dangrapalli, som lå ved floden Kolab. Jeg blev transporteret i en kurv, og mine forældre gik. Landsbyen bestod af 20 til 25 familier, som boede i små hytter uden elektricitet. Vi havde hverken skole, hospital eller busser. Vi gravede i flodlejet efter drikkevand. Jeg tilbragte min barndom med at lege i junglen og på marker, gå på stylder i sumpen og svømme i floden.

Mine forfædre var hindutempelpræster i Jagdalpur under maharajaen af Bastar. Men da den politiske uro blev for farlig, flygtede min bedstefar og hans familie til Kotpad. De fik asyl i en tysk luthersk mission, hvor han arbejdede som pedel og udøvede ayurveda (en form for naturmedicin). Det var her, at min bedstefar valgte at konvertere til kristendommen.

Min far holdt fast i den kristne tro ved at vælge at blive evangelist og guru (lærer). Da jeg blev født, fik jeg navnet Mangal Dan Dipty (som betyder »god«, »gave« og »lys«) og arvede den kristne tro.

Som barn kom jeg regelmæssigt i den tysk-lutherske kirke. Vi tog ofte op i bjergene for at bede sammen. En regnvejrsgang, hvor alle i bønnekredsen var gennemblødt, bad en af prædikanterne en inderlig bøn og tryglede Herren om at stoppe regnen. Til vores forbløffelse holdt det op med at regne. Det blev begyndelsen på min tro på Gud og bøn.

Er mormonismen kristen?

Efter ottende klasse forlod jeg skolen og deltog i et treårigt teologisk seminar i Kotpad, hvor jeg blev ordineret som evangelist, som min far havde været. Efter nogle få år, hvor jeg holdt møder i og omkring Kotpad, flyttede jeg til det

nordlige Indien, hvor jeg begyndte at sælge bøger fra et evangelisk kristent forlag. Jeg faldt over en bog med titlen: *Er mormonismen kristen?* Der var noget ved bogen, der fangede mig, og jeg besluttede at læse den.

Bogen rummede en masse kritik af mormonerne og deres tro. Der var alligevel mange dele af bogen, der fascinerede mig, især deres begreb om guddommen, deres gudsdyrkelse og historien om flerkoneri. Det, der interesserede mig mest, var dog, at deres kirke var opkaldt efter Jesus Kristus. Jeg var nysgerrig og ville vide mere.

Mens jeg bad en dag, følte jeg mig inspireret til at undersøge mormonkirken. Jeg fandt ud af, at Kirkens hovedsæde lå i Salt Lake City i Utah. Jeg besluttede mig for at skrive et brev og adresserede det til »Mændene i spidsen for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah, USA.«

Lærte fra en apostel

Som svar på mit brev sendte broder Lamar Williams fra Kirkens Missionsafdeling mig i 1959 Joseph Smiths vidnesbyrd, trosartiklerne og Mormons Bog. Jeg læste dem alle og blev overbevist om sandfærdigheden af dem. Men der var ingen missionærer i Indien, der kunne undervise mig.

I januar 1961 besøgte ældste Spencer W. Kimball (1895-1985), der på det tidspunkt var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, så Delhi. Jeg brugte tre dage på at rejse med ham til Taj Mahal ved Agra og til Dharamsala. Jeg var ligesom en svamp, der bare sugede alt, han lærte mig om evangeliet, til mig. Jeg var klar til at blive døbt på den sidste dag af hans besøg. Den 7. januar 1961 blev jeg døbt af ældste Kimball i Yamuna-floden. Søster Kimball bevidnede det officielt, selvom der var mange nysgerrige tilskuere. Jeg blev bekræftet samme aften.

De tre dage, hvor Herrens apostel underviste mig uafbrudt har været nogle af de bedste dage i mit liv. Det var trist at tage afsked, for han var blevet min særlige mormonven.

Længslen efter andre hellige

Da ældste Kimball rejste igen, fortalte jeg mine venner om min omvendelse, og

de drillede mig. Men jeg vidste, at evangeliet var sandt og kunne ikke fornægte det, så jeg besluttede mig for at finde et andet arbejde. Jeg startede et tekstilfirma, ligesom min far havde gjort. Jeg blev dog gradvist klar over, at jeg ikke ville komme nogen vegne uden mere uddannelse. Jeg var midt i tyverne og tanken om at skulle tilbage i skole var skræmmende, men jeg brugte de næste ni år på at få en uddannelse. Jeg passede mit arbejde om formiddagen og læste om aftenen. Jeg brugte alt det, jeg tjente, på uddannelse. Jeg var opsat på det og bad om himmelsk hjælp. Jeg fik en bachelorgrad i psykologi, sociologi og humaniora fra Agra Universitet. Til sidst kom jeg på universitetet i Meerut for at læse jura.

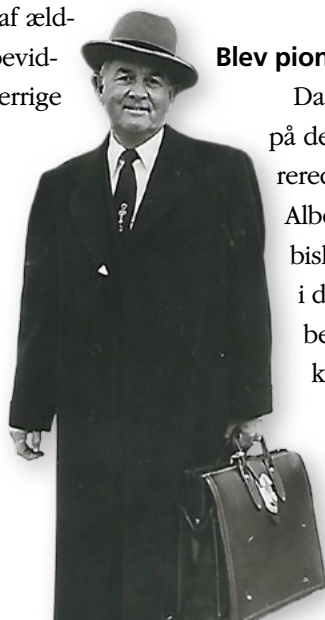
I begyndelsen af de ni år var der en sidste dages hellige familie i Delhi, familien Shortleft, som arbejdede på den amerikanske ambassade. Jeg rejste til Delhi for at holde nadværemøde i deres hjem. I 1962 besøgte ældste Richard L. Evans (1906-1971) fra De Tolv Apostles Kvorum os, og i 1964 kom ældste Gordon B. Hinckley (1910-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum. Jeg husker, at jeg lagde en blomsterkrans om halsen på ældste Hinckley og gav ham min krukke med tiende, som jeg havde samlet i mange år.

Desværre var der ikke så mange gange, hvor vi kunne nyde dette givende broderskab, og mens jeg var i Indien, savnede jeg at være en fast del af et fællesskab med andre hellige. Dette foruroligede mig meget. Som årene gik, sled ensomheden på mig, og jeg så ingen fremtid for mig i Indien. Jeg længtes efter at få præstedømmet og leve blandt de hellige.

Blev pioner

Da jeg følte, at tiden var inde til at komme tættere på de hellige, afbrød jeg mine jurastudier og emigrerede til Canada. Da jeg ankom til Edmonton i Alberta, tog jeg til den nærmeste kirke. Jeg mødte biskop Harry Smith og følte mig straks hjemme i denne menighed og i deres fællesskab. Jeg besøgte templet i Alberta, selvom jeg endnu ikke kunne modtage min begavelse.

Jeg ville gerne besøge Salt Lake City og overraske mine gode venner ældste Kimball

Ovenover: Bror Dipty som studerende i Indien. Nedenunder: Bror Dipty (venstre) med Paul Trithuvadass, et andet pionermedlem af Kirken fra Indien på Temple Square i Salt Lake City. Til venstre: Præsident Spencer W. Kimball spillede en vigtig rolle på bror Dipty's pionerfærd.

og broder Lamar Williams. Så i efteråret 1969, otte år efter jeg var blevet døbt, besøgte jeg Salt Lake City og mødtes med ældste Kimball. Han blev glad for at se mig og brugte resten af dagen sammen med mig.

Mens jeg var i Salt Lake City gik jeg ind til en barber for at blive klippet. Jeg bar mit vidnesbyrd for barberen, som selv var omvendt til Kirken. Der sad en mand og ventede på, at det blev hans tur, og han havde hørt, hvad jeg sagde, og fortalte mig om sine rejser til Indien. Han betalte for min klipning og inviterede mig på middag og kørte mig til Brigham Young University. Jeg blev imponeret over stedet. Jeg nævnte, at jeg gerne ville fortsætte mine studier her, men det havde jeg ikke råd til. Manden tilbød at betale 1000 dollars for min undervisningsafgift. Jeg blev overrasket og dybt taknemlig.

Jeg kom ind på de sociale studier på BYU. Efter jeg havde bestået min eksamen på BYU, flyttede jeg til Salt Lake City for at få en kandidatgrad fra University of Utah. Senere flyttede jeg til Californien, hvor jeg fik en ph.d. i klinisk psykologi og holdt kurser om, hvordan man stoppede vold i hjemmet, og jeg skrev en bog. Nu er jeg gået på pension og bor med min hustru, Wendy, i Nevada i USA.

Der var et tidspunkt, hvor jeg oplevede meget personlig uro, udfordringer og prøvelser. Mit fokus på evangeliet og templets velsignelser har hjulpet mig igennem mange af livets udfordringer.

Hans planer er et underværk

Jeg ser ofte tilbage på min rejse fra at være »jungledrenge« i Indien til, hvor jeg er i dag, og jeg ved, at mit liv og min tro er sande mirakler. Mit liv har Herren gjort til et broderi, der er langt smukkere end noget, jeg nogensinde havde forventet. Hvor var det skønt, at Herrens salvede profet Spencer W. Kimball underviste og fulgtes med mig på et vigtigt tidspunkt af mit livs rejse.

Jeg tænker ofte tilbage på min tid med præsident Kimball. Han inviterede mig med på familiens campingture, skovture og til middag, når det var jul og Thanksgiving. Selv dengang vidste jeg, at han i sandhed var Herrens, Jesu Kristi apostel og profet.

Jeg mødte præsident Kimball en sidste gang, hvor han var meget syg. Men han smilede og krammede mig alligevel. Han var min første sidste dages hellige kontakt, og jeg vidste, at han aldrig ville svigte mig.

Jeg takker Gud for vore profeter og det gengivne evangelium. Vores kirke er det guddommelige forbillede, som verden har brug for i dag. På grund af Kirken blev jeg i stand til at få en uddannelse og vokse som menneske. Jeg er taknemlig for den dag, hvor jeg vidste, at bøn virker, og at jeg var villig til at lytte til den stille, sagte stemme og undersøge Kirken. Jeg er taknemlig for, at jeg tillod Herren at forme mit liv. Jeg ved, at dersom vi søger hans rige, vil alt andet blive givet os i tilgift (se Matt 6:33). ■

Forfatteren er fra Telangana i Indien.

SOM FOR ENKEN
I SAREPTA:

Det mirakuløse ved fasteoffer

Da vi tænkte over at give et mere gavmildt fasteoffer, kom vi i tanke om, at »et menneske kan ikke give Herren en krumme uden at modtage et brød til gengæld.

Po Nien (Felipe) Chou og Petra Chou

Der er mange familier verden over, der kæmper økonomisk, særligt i tider med økonomisk krise.¹ Virkningen af en sådan krise blev meget tydelig i vores lokale menighed for adskillige år siden, da vi så adskillige familier stå i behov for hjælp. I begyndelsen af det år fremsatte vores biskop en opfordring fra vores stavspræsident til at give et gavmildt fasteoffer til de betrængte.

Selvom vore ledere bad os om at kigge på vores personlige situation og overveje, om vi var i stand til at være mere gavmilde med vores fasteoffer, så sagde de ikke specifikt, hvad vi burde give. Men Ånden mindede os om et råd, som præsident Marion G. Romney (1897-1988) fra Det Første Præsidentskab kom med engang. Han sagde: »Jeg tror fuldt og fast på, at man ikke kan give til Kirken og opbygningen af Guds rige og blive fattigere rent økonomisk ... Et menneske kan ikke give Herren en krumme uden at modtage et brød til gengæld. Det er min erfaring. Hvis medlemmerne af Kirken ville fordoble deres bidrag til fasteoffer, ville åndeligheden i Kirken også blive fordoblet. Det har vi brug for at huske på og være rundhændede med vore bidrag.«²

Vi vidste, at det ville blive et offer for vores familie at øge vores fasteofferbidrag, men vi tænkte nøje over præsident Romneys belæring og løfte. Som familie var vi blevet overordentligt rigt velsignet, og vi nærrede et stærkt ønske om at give mere i fasteoffer.

Desuden ønskede vi, at vores familie overvandt tendensen til at være selviske. Eftersom vi lever i et samfund, der er så fokuseret på at skaffe sig ting og opfyldte vore egne ønsker, var vi bekymrede for, at vore børn ville vokse op og blive selviske. Men vi satte vores lid til præsident Spencer W. Kimballs ord: »Ved at overholde fasteloven finder man et personligt kildevæld af kraft til at overvinde nydelsessyge og egoisme.«³

Allerede inden for de første tre måneder, hvor vi gav et mere gavmildt fasteoffer, begyndte vi at se mange velsignelser. Vi blev i stand til at bruge mindre på indkøb, og bilen skulle ikke tankes så ofte mere. Vore børn bad om færre ting, og selvisheden i vores hjem forsvandt næsten helt.

Da vi for eksempel bidrog til en lokal indsamling, begyndte vore børn at opfordre os til at give mere. Da vi lavede vores årlige status over vores forråd, opdagede vi, at vi rent faktisk havde forråd til to år. Og hvor vi tidligere spiste os igennem en stor pose ris med 22 kilo på en måned, rakte den samme pose ris nu til to måneder. Det virkede som om, at vores forråd bare blev større.

Vi blev mindet om beretningen om enken i Sarepta. I en tid med svær hungersnød bad profeten Elias en enke, som intet havde, om at give ham vand og brød. Hun svarede: »Så sandt Herren din Gud lever: Jeg ejer ikke et brød! Jeg har kun en håndfuld mel i krukken og en smule olie i kanden. Nu er jeg ved at samle et par stykker brænde, og så går jeg hjem og bager brød til mig og min søn; når vi har spist det, kan vi lægge os til at dø« (1 Kong 17:12).

Profeten lovede hende, at »krukken blev ikke tom for mel, og kanden kom ikke til at mangle olie ...

Så gik hun bort og gjorde, som Elias havde sagt. Og både han og hun og hendes familie fik føden i lang tid« (1 Kong 17:14-15). Hendes krukke, som lige rummede nok til et sidste måltid til hendes familie, blev fyldt og hendes

familie og andre blev i stand til at spise i mange dage. Den samme type mirakel fandt sted i vores familie som følge af det, vi ofrede.

Under økonomiske kriser kan det at give et gavmildt fasteoffer og hjælpe den nødlidende være svært, især når man – som vi og enken fra Sarepta – selv er blandt de betrængte. At give et gavmildt fasteoffer kræver uanset størrelsen tro på Herren og hans løfte om at sørge for os. Men Herren holder sine løfter, og vores families erfaring lærte os, at jo mere vi er villige til at dele, jo mere velsignede bliver vi.

Som præsident Romney sagde: »Lad være med kun at give for at gavne de fattige, men giv også af hensyn til jeres egen velfærd. Giv tilstrækkeligt, således at I kan hengive jer til Guds rige gennem indvielsen af jeres midler og jeres tid.«⁴ At give et gavmildt fasteoffer hjalp vores familie til at finde glæde ved at sørge for den fattige og styrkede vores egen åndelige trivsel.

Vores villighed til at give en krumme har til gengæld givet os mange brød. Vores villighed til at give et gavmildt fasteoffer mere end fordoblede vores forråd. Ja, Herrens kraft til at velsigne fem brød og to fisk og få dem til at række til at bespise 5000 mænd foruden kvinder og børn, med nok til at fylde 12 kurve af det, som var tilovers (se Matt 14:16-21), er den samme kraft, som fyldte krukken for enken i Sarepta, og som fordoblede vores forråd af mad. Og dog er vores største gave ikke kommet i form af mangedoblingen af mad, men i formindskelsen af selvished og den øgede åndelighed i vores hjem.

Det er vores vidnesbyrd, at når vi bidrager gavmildt til fasteofferfonden i Kirken, selv når vore midler er begrænsede, så vil Herren højne vores indsats og velsigne os ud over enhver forstand. ■

Forfatterne bor i Utah i USA.

NOTER

1. Se Henry B. Eyring, »Den faste, jeg ønsker«, *Liahona*, maj 2015, s. 22-25.
2. Marion G. Romney, Velfærdsmøde, 3. april 1971, s. 1.
3. Se Spencer W. Kimball, »Efterlevelse af evangeliet i hjemmet«, *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 164-165.
4. Marion G. Romney, »The Blessings of the Fast«, *Ensign*, juli 1982, s. 4.

FASTE: PÅSKØN JERES HELLIGE PRIVILEGIUM

»Jeg vidner om de mirakler af både åndelig og timelig art, der kommer til dem, der følger fasteloven. Jeg vidner om de mirakler, der er kommet til mig. Som Esajas skrev har jeg virkelig råbt i fasten mere end en gang, og Herren har virkelig svaret: »Her er jeg!« (Es 58:9). Påskøn dette hellige privilegium mindst en gang om måneden, og vær så gavmilde, som omstændighederne nu tillader det, med jeres fasteoffer og andre bidrag til humanitære, uddannelsesmæssige og missionerende formål. Jeg lover jer, at Gud vil være gavmild mod jer, og de, som jeres hænder har hjulpet, vil velsigne jeres navn for evigt.«

Se ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »Er vi ikke alle tiggere?«, *Liahona*, nov. 2014, s. 42.

Forstå DE UNGE, I UNDERVISER

*En indsats for at lære om de unge, I underviser,
kan åbne døren for deres omvendelse.*

Mange unge har en entusiasme og energi, der kan gøre det til en fornøjelse at undervise og vejlede dem. Men nogle af dem står også med nogle udfordringer i forbindelse med at vokse op og blive voksne – det kan være alt fra at skulle vænne sig til sin krop, stress i skolen og til et kulturelt pres for ikke at efterleve evangeliet. De unge har brug for lærere, der forstår og kerer sig om dem. De har brug for vejledere, som skaber et trygt miljø for dem, hvor de kan lære og handle på det, de lærer.

Her er nogle ting, der kan være gode at vide omkring de unge, når I planlægger, forbereder og underviser dem om Frelserens lære:

1. *De unge ønsker og har brug for at lære selve doktrinen.*

I en verden, der bevæger sig stadigt længere væk fra evangeliets standarder, tørster de unge efter evig sandhed. De ønsker at lære om »ting, som de virkelig er, og om ting, som de virkelig vil blive« (Jakob 4:13). Disse ting findes i evangeliets læresætninger. Fokuser på læresætningerne, som de findes i skriften, de levende profeters og apostles lærdomme og andre officielle kirkematerialer, når I underviser. Tilskynd de unge til at studere disse ressourcer på egen hånd. Læresætningerne har en stærk virkning (se Alma 31:5).

2. *De unge er ved at finde deres identitet.* De er ved at finde ud, hvem de er, og hvem de gerne vil være. I deres forberedelse til fremtidige ansvar, er de måske usikre på, hvad Herren har af planer for dem, og hvorvidt de er i stand til at gøre alt det, der forventes af dem. Som forældre og lærere kan I indgyde dem tillid omkring fremtiden og give den vejledning, der forbereder dem til den. Hjælp dem til

at komme Gud nærmere og basere deres liv på evangeliske standarder. Lær dem vigtigheden af templet og om deres rolle i opbygningen af Guds rige.

3. *De unge kan mærke, når I er oprigtigt interesserede i dem.* For at de unge virkelig kan engagere sig i at lære evangeliet, har de brug for at vide, at I elsker dem og interesserer

jer for dem som mennesker. Lyt til dem. Se efter de positive sider hos dem og byg på det. Udtryk jeres tillid til dem og sørg for, at de ved, at de er dyrebare og uundværlige.

4. *De unge har mange interesser.* Hver ung person er et unikt individ. Find ud af, hvad deres personlige interesser, behov og udfordringer er. Det kan kræve, at I gør en bestræbelse på at nå dem uden for de normale møder, klasser og aktiviteter. Når I lærer dem at kende, vil I få indblik og inspiration gennem Ånden til at vide, hvad de har brug for, og hvordan I kan undervise dem. Når de unge kan mærke, at I har en ægte interesse for dem, vil de åbne hjertet for jeres undervisning og vidnesbyrd.

5. *De unge kan finde svar på deres spørgsmål.* Elever i alle aldre nyder at finde ny indsigt i evangeliet, men det er særlig vigtigt for unge i forbindelse med, at de udvikler deres værdinormer og tro. Evangelisk indlæring kan gøre et varigt indtryk, når det læres på et personligt plan – og

efterleves. I stedet for bare at give de unge svarene, kan I bruge undervisningsmetoder, der opfordrer og inspirerer dem til selv at søge svar. Det fører til dybere omvendelse – det ultimative mål for al undervisning i evangeliet.

6. *De unge kan undervise hinanden.* De unge har en interesse i at komme med input til det, der undervises om, og de fortæller gerne det, de ved. I kan ved hjælp af jeres eksempel og vejledning lære dem, hvordan man underviser på Frelserens måde. Med jeres vejledning kan de begynde med at undervise i en del af lektionen eller lede en kort gruppediskussion. Efterhånden som de får erfaring og selvtillid, kan de lejlighedsvis få mulighed for at undervise i hele lektionen. Når de unge lærer af hinanden, styrker det dem mod det pres, de oplever fra andre, som ikke har samme værdier.

7. *De unge lærer ledelse og lederskab.* Klasse- og kvorumspræsidentskaber har en hellig kaldelse til at lede deres kammerater. Men selvom de har ledelseserfaring, har de stadig brug for jeres vejledning til at vide, hvordan man leder møder og hjælper og tjener andre. Andre muligheder for at få ledelseserfaring er i hjemmet, når de unge får meningsfulde ansvar.

8. *Unge lærer af deres forældre og andre rollemodeller.* En vigtig del af jeres ansvar som lærere er at styrke forholdet mellem de unge, deres ledere og deres forældre. I kan hjælpe de unge til at finde svar på mange af deres spørgsmål, men nogle af deres spørgsmål egner sig bedre til at få svar fra deres forældre eller ledere. Henvis de unge til deres forældre og tilskynd dem til at styrke deres forhold til deres familie. Tal regelmæssigt med forældre om det, I studerer i klassen, og fortæl dem om de talenter, fremskridt og positive ting, I ser hos deres børn. Spørg dem om, hvad I kan gøre for at understøtte deres undervisning af deres børn.

At hjælpe unge til at blive omvendt kræver en kombineret indsats af forældre, ledere, vejledere og lærere, deriblandt seminarlærere. Sammen kan I skabe en meget stærkere og mere lærerig oplevelse for de unge, end I kan hver for sig. ■

Se flere forslag i »Undervis de unge« i det nye hæfte »Undervisning på Frelserens måde« (på nettet på undervisning.lds.org).

»Se jeres små«

LÆR AT UNDERVISE BØRN

»[Jesus] tog deres små børn, et efter et, og velsignede dem og bad til Faderen for dem ... og han talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små!« (3 Nefi 17:21-23).

Hvis I er forældre eller er blevet kaldet til at undervise børn, så har I fået en stor gave. Ældste M. Russell Ballard har sagt: »Det er [jer], som Gud har udset til at favne vor tids børn med kærlighed og troens ild og en forståelse af, hvem de er.¹

Børn vil give jer glæde og tilskynde jer til at være et godt eksempel. Efterhånden som I indser børnenes trofasthed, kærlighed, tillid og håb, vil I komme Herren nærmere og bedre forstå hans bud om at blive som børn (Matt 18:3).

Her er nogle ting, der kan være gode at huske om børn, når I stræber efter at elske og undervise dem, som Frelseren gjorde.

1. *Børn er troende.* De er modtagelige for sandheden. Undervis dem enkelt og klart i læren i et sprog og med eksempler, de kan forstå.

2. *Børn kan genkende Åndens indflydelse.* Lær dem, at de følelser af fred, kærlighed og glæde, som de føler, når de taler og synger om Jesus og hans evangelium kommer fra Helligånden. Hjælp dem til at forstå, at disse følelser er en del af et vidnesbyrd.

3. *Børn opfatter ting bogstaveligt.* Komplekse metaforer kan forvirre dem. Henvi til velkendte begivenheder og aktiviteter som hjemmet, familien og verden omkring dem, når I underviser dem.

4. *Børn er ivrige efter at lære.* De har stor fornøjelse af at lære gennem forskellige oplevelser og ved hjælp af

flere sanser. De responderer især på visuelle hjælpemidler og på at blive involveret i lektionerne. Tillad dem at bevæge sig omkring og udforske og prøve nye ting.

5. *Børn vil meget gerne dele og hjælpe.* De har noget, de kan lære hinanden og jer. Bed dem om at fortælle, hvad de har lært. Giv dem mulighed for at læse i skrifterne, holde billeder, besvare spørgsmål eller skrive på tavlen.

6. *Børn er kærlige, og de ønsker at blive elsket.* Hold øje med muligheder for at underbygge den venlige og kærlige opførsel, der falder dem naturligt. Opbyg deres selvtillid og vis dem jeres kærlighed og påskønnelse ved at lytte opmærksomt på, hvad de siger.

7. *Børn følger jeres eksempel.* I underviser altid, selv når I ikke er klar over det. Børn lægger mærke til, hvordan I lever efter de principper, som I underviser i. Jeres retskafne eksempel kan have en stor indflydelse på deres vidnesbyrd.

8. *Mindre børn kan ikke koncentrere sig i lang tid.* Har de svært ved at være opmærksomme, kan det være tegn på, at de er trætte eller sultne, at der er noget af det, I siger, de ikke forstår, at de har brug for at bevæge sig, eller at de keder sig. De kan lide at lære igennem gentagelse, variation, enkle historier, sange og aktiviteter. Tilskynd dem til at deltage i lektionerne. ■

UNDERVISNINGSHJÆLPEMIDLER

Mangler I en historie, et billede eller en video til at forbedre en lektion i Primary eller til en familieaften, men I ved ikke, hvor I kan finde den? Besøg lessonhelps.lds.org!

Se flere forslag i »Undervis børnene« i det nye hæfte »Undervisning på Frelserens måde« (på nettet på undervisning.lds.org).

NOTE

1. M. Russell Ballard, »Se jeres små«, *Stjernen*, okt. 1994, s. 40.

»Må børnenes latter
glæde vores hjerte.
Må børnenes tro
trøste vores sjæl. Må
børnenes kærlighed
tilskynde os til at
gøre godt.«

**Se Præsident Thomas S.
Monson, »Herrens fyrtårn»,
Stjernen, jan. 1991, s. 90.**

Ældste Marion D. Hanks (1921-2011)

Tjente som medlem af De Halvfjerds fra 1953 til 1992

Tempeltjeneste

NØGLEN TIL AT LÆRE GUD AT KENDE

I templet kan vi lære at leve, som Kristus levede og forberede os til at leve, som han og Faderen lever nu.

Jeg husker en af de første nervøse og oprigtige samtaler med en tempelbesøgende, efter jeg var begyndt at tjene som tempelpræsident i templet i Salt Lake City. En meget tænksum ung dame havde læst de relevante vers om tempels funktion som et lærdommens hus. Hun var skarpsindig nok til at vide, at det at kende Gud og Kristus, »den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« er evigt liv (Joh 17:3). Hun vidste også, at vi lærer Faderen at kende og vender tilbage til ham i sidste ende gennem Kristus.

Mit vidnesbyrd til hende var, at for mig peger alt i templet mod Kristus og vor Fader. Virkekraften i ordinancerne og pagterne ligger i hans forsonende kærlighed og uddelegerede myndighed – myndigheden i »det hellige præstedømme efter Guds Søns orden« (L&P 107:3). Men hun havde endnu ikke i sit sind og hjerte fået en klar forståelse af, hvordan tempeltjeneste kan være afgørende for at lære Herren at kende ...

Kristus, skrifterne, tempel, hjem

Templet er af yderste vigtighed for at give os de rammer, vi behøver for at rense og dermed helliggøre os, hvilket, når vi lærer om Kristus, kan føre til, at vi opnår det personlige

kendskab til og vidnesbyrd om ham, som fører til den mest dyrebare af livets gaver.

Tjeneste og gudsdyrkelse i templet kan gennem Jesus Kristus være det evige livs universitet. I indvielsesbønnen ved templet i Kirtland lød den »Og tilsted du, hellige Fader, at alle de, der tilbeder i dette hus, må blive undervist i visdomsord ...

Og at de må vokse op i dig og modtage en fylde af Helligånden« (L&P 109: 14-15).

Opnås dette gennem ceremonier eller ritualer? Ja, til dels, hvis vi forstår formålet og symbolikken, som Adam og Eva blev bragt til forståelse af den i jordelivets begyndelse. Men grundlæggende lærer vi igennem indholdet i budskabet, principperne om evig udvikling, om evigt liv. Vi indgår pagt med Herren omkring nogle ganske få principper. Husk Paulus' udtalelse om, at vi blev forliget med Gud ved Kristi død, og frelses ved, at Kristus lever (se Rom 5:10). For mig betyder det, at principperne for hans hellige liv fører os til den fylde af frelse, vi også kender som ophøjelse – elske, lære, tjene, vokse, kreativt liv på et guddommeligt niveau med vore kære og med Faderen og Sønnen. I templet kan vi lære at leve, som Kristus levede, og forberede os til at leve, som han og Faderen lever nu.

Centrale principper i Kristi liv

Hvad er det for nogle centrale principper i hans liv, der belæres om i templet, og som relaterer til de pagter, vi indgår med Herren? ...

Han elskede på en måde, som det måske kun er ham og Faderen, der virkelig forstår. Men vi er her for at lære det, lære at elske nok til at give. På slagmarker, i hospitalsrum og i uselviskhedens diskrete heroiske hengivenhed for en forælder eller et barn – har jeg set, at der er mennesker, der virkelig har lært at elske og at ofre som ham.

Når vi vælger og følger en kurs med gavmildhed, omsorg, imødekommenhed og venlighed, kommer vi til den forståelse, at det ikke er et valgfrit element i evangeliet; det er selve kernen i det. Anstændighed og hæderlighed, uselviskhed, gode manerer og god smag forventes af os. Det, der virkelig betyder noget, når alt kommer til alt, er, hvilket slags menneske vi er, hvad vi er villige til at give ... Det bestemmer vi dagligt, hver time, når vi lærer og accepterer Herrens vejledning.

Efter Frelserens korsfæstelse, opstandelse og himmelfart skete der noget med de overlevende disciple, der blev ledt af Peter, som i en svag stund havde svigtet ham. Pinsen kom – og med den Helligånden – og de, som havde vaklet, stod stærkt i vidnesbyrdet og vidnede. Kapitel et til fem i Apostlenes Gerninger fortæller historien. De sidste vers i kapitel 5 er dramatiske. Gamaliel greb ind over for rådet for at give disciplene endnu en chance, lidt mere tid. Så de blev endnu engang advaret imod at undervise og forkynde om Kristus, de blev pisket endnu engang og løsladt. I skriften står der, at de forlod rådssalen glade, fordi de var blevet anset for værdige til at blive vanæret for Kristi skyld. Og »både i templet og hjemme fortsatte de hver dag med at undervise og forkynde, at Jesus er den Salvede« (ApG 5:42)

På samme måde bør der ske noget med os, når vi tager hjem fra templet i den ånd, vi finder i 3 Nefi 17:3: »Gå derfor til jeres hjem, og grund over det, som jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn om, at I må forstå, og bered jeres sind til morgendagen, så kommer jeg til jer igen.«

Den rensende kraft i tempeltjeneste

Nu, hvor vi er bekendt med den specielle vej, som Herren fulgte og oplyste, kan en rensende ånd og kærlighed til ham afstedkomme, at vi bliver nye mennesker, der udøver kærlighed og broderskab, iler for at gøre Herrens vilje, tjener, deler, elsker, overholder gode standarder og søger Guds rige først.

Vi har brug for at gøre vores familieliv renere og gøre vores hjem til et sted, hvor vi »underviser og forkynder« om Jesus Kristus dagligt og altid følger ham. Vores hjem, familie og vores personlige liv bør blive centre for lærdom, centre for uselviskhed og tjeneste. Rufus Jones udtrykte det således: »Hellige laves ikke for at se engleagtige ud eller gøre nogen begejstret. De skal være fokuspunkter af lys og kraft. En sand hellig er en god mor, en god næste, en god konstruktiv indflydelse i samfundet, en vellugt og en velsignelse. En sand hellig er en dynamisk kristen, som på et bestemt sted udviser en levevis, der udledes fuldt ud i himlen.«¹

Overvej hvad der for mig er en klar og kraftfuld nøgle til fortolkningen af meningen med templer og tempeltjeneste. Herren åbenbarede den bøn for profeten Joseph

Smith i 1836, der blev til bønnen til indvielse af templet i Kirtland. Bønnen blev senere afsnit 109 i Lære og Pagter. Ønsker man oprigtigt at forstå den grundlæggende mening med templet, kan man godt læse det igen og igen, især de første rørende og stærke vers. Vers fem er et smukt udsagn, der fortjener dyb eftertanke: »For du ved, at vi har udført dette arbejde under stor modgang; og i vor fattigdom har vi givet af vort gods for at kunne bygge et hus til dit navn, så Menneskesønnen må have et sted, hvor han kan give sig til kende for sit folk« (L&P 109:5, fremhævelse tilføjet).

Hvordan giver han sig til kende for sit folk i templet?

Først og fremmest, tror jeg, at det er igennem skønheden og den overbevisende karakter af templets principper, ordinancer og pagter, gennem tempeltjeneste – gennem åbenbaringens ånd og andre af Åndens velsignelser, der er tilgængelige for dem, hvis sind og hjerte er indstillet på det, og dem, som er tålmodige og ivrige efter at lære og ændre deres liv mod kristuslignende idealer (se 3 Ne 27:21, 27).

Et eksempel kan måske være tilstrækkeligt til at illustrere den åndelige styrke, der kommer til dem, som holder ud i tjeneste i Herrens templer. Jeg ankom til templet en morgen omkring kl. halv fem – taknemlig over at have været i stand til at pløje mig igennem den høje sne for at komme hjemmefra og dertil. I et afsides rum fik jeg øje på en ældre, dybt påskønnet ven, der sad stille og tænksomt og lænede sig over sin stok. Han var som jeg klædt i hvidt, tempelhvidt. Jeg hilste glad på ham og spurgte, hvad han dog lavede her på denne tid af morgenen.

Han sagde: »Du ved, hvad jeg laver her, præsident Hanks. Jeg er tempeltjener, som er her for at passe mine pligter.«

»Det ved jeg godt,« sagde jeg, »men jeg undrer mig over, hvordan du er kommet igennem snestormen. Jeg har lige hørt i radioen, at Parley's Canyon er lukket for al trafik, og at de har sat barrikader op.«

Han sagde: »Jeg har en firehjulstrækker, der kan kravle i træer.«

»Det har jeg også, ellers havde jeg ikke været her, og jeg bor ikke så langt herfra,« svarede jeg.

Så spurgte jeg, hvordan han var kommet igennem de barrikader i bjergene, som de havde nævnt i radioens

nyheder. Hans svar var ikke atypisk for denne gårdmand og stavspræsident, som jeg havde lært at kende som en robust, stærk mand til hest, da jeg var sammen med ham en eftermiddag inden stavskonferencemøderne. Leddigt og alder havde bogstavelig talt skrumpet ham ind, og var ved at tage livet af ham. Han havde store smerter, når han bevægede sig. Denne morgen svarede han således: »Præsident Hanks, jeg har jo kendt mange af de færdselsbetjente, siden de blev født. De ved, at jeg er nødt til at skulle igennem, og at jeg om nødvendigt prøver at komme frem igennem terrænet! De kender også min bil og min erfaring, så de flytter bare barrikaderne, hvis de er nødt til det.«

Der var han, trofast og loyal tidligt om morgenen for at begynde sit hellige arbejde. Det er sådanne mennesker med tro og hengivenhed, der gør, at templerne står stærkt. ■

Fra en tale holdt i februar 1993 på BYU; hele teksten er trykt i Temples of the Ancient World, red. Donald W. Parry, 1994.

NOTE

1. Rufus Jones *Speaks to Our Time*, 1961, s. 199.

**Ældste
Joseph W. Sitati**
De Halvfjerds

ÆRE GUD

VED AT ÆRE VORE PAGTER

*De største velsignelser ved vores tro på Gud findes ved
at ære ham ved at holde vore pagter.*

I 1985 mødte søster Sitati og jeg en mand ved navn Roger Howard i Nairobi i Kenya. Han og hans hustru, Eileen, var på mission som missionærægtepar. De inviterede os til at møde den lille menighed, der afholdt møder i deres hjem. Det var første gang, at vi overværede et møde for medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi mærkede Ånden ved det første møde, og siden har vi gået i kirke hver søndag.

Nogle få måneder efter døbte Roger os sammen med vores 9-årige søn. Kort tid efter vendte Roger og Eileen hjem, da deres mission var forbi. Vi blev ved med at høre fra dem med nogle få års mellemrum.

I begyndelsen af 2010 så søster Sitati og jeg endelig Roger igen. Han var nu næsten 90 år gammel. Nedslidt af alder og dårligt helbred lænede han sig tungt over sin rulator. Da vi stod over for hinanden efter så mange år, følte vi en fælles glæde, der ikke kan beskrives. Tårerne flød frit, mens vi ømt omfavnede hinanden. Vi følte stor taknemlighed for hinanden og for evangeliets herlige gave. Vi var forenet i troen som medborgere i Guds rige.

Når jeg mindes det øjeblik, tænker jeg på et skriftsted: »Husk, at sjæles værdi er stor i Guds øjne ...

Og dersom I skulle arbejde alle jeres dage med at råbe omvendelse til dette folk og kun føre én sjæl til mig, hvor

stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!« (L&P 18:10, 15).

Nogle af Guds største velsignelser er lovet dem, der bringer sjæle til hans rige. Frelseren betroede os dette: »Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer og sat jer til at gå ud og bære frugt og blive ved med at bære frugt, så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn« (Joh 15:16).

Roger døde senere det år. Det var mit klare indtryk, at han var en mand, der havde fred med Gud. Han havde virkelig påvirket vores liv ved at fortælle os om evangeliet. Hans eksempel på hengivent at tjene sine medmennesker ligesom den store hær af unge og ældre missionærer, der tjener i Kirken, viser, hvordan vi kan ære Gud.

Vores pagtsforhold med Gud

Takket være vores medlemskab i Jesu Kristi genoprettede kirke har vi alle et bindende og personligt forhold til vor himmelske Fader gennem pagter. Hver pagt bliver bekræftet ved en ordinance, hvorved vi villigt accepterer og forpligter os til at holde pagten. Jesus Kristus gør os igennem sin forsoning i stand til at opfylde vore pagter, når vi udøver tro på ham.

Vi ærer vor himmelske Fader, når vi gør vores forhold til ham dybere ved at indgå og holde alle de frelsende pagter

og ordinancer. Han velsigner dem, der holder deres pagter, med hans Ånd til at vejlede og styrke dem. Følgende er de vigtigste pagtsforhold, som vi kan indgå i med vor himmelske Fader.

Dåbspagten

Dåben fører os ind i det første pagtsforhold med Gud. Vi gør os egnede til ordinancen, når vi »ydmyger [os] over for Gud ... træder frem med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd og vidner for kirken, at [vi] oprigtigt har omvendt [os] fra alle [vore] synder ... og ... ved [vore] gerninger virkelig viser, at [vi] har modtaget af Kristi Ånd til [vore] synders forladelse« (L&P 20:37).

Når vi ved vore gerninger viser, at vi vil »påtage [os] Jesu Kristi navn, idet [vi] er fast besluttede på at tjene ham til enden« (L&P 20:37), »bære hinandens byrder, så de bliver lette ... sørge med dem, der sørger ... trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor [vi] måtte befinde [os], ja, indtil døden« (Mosi 18:8-9), så holder vi pagten.

Til gengæld ærer Gud os med Helligåndsgaven, hvorved vi modtager Helligåndens stadige ledsagelse. Han vejleder os i alle vore forhold og fører os til evigt liv (se Mosi 18:9-10).

Jeg oplevede en følelse af stor glæde og at være fyldt med Ånden efter min dåb, og det oplever jeg fortsat, når jeg føler mig særlig tæt på Gud.

Præstedømmets ed og pagt

Mænd, der holder dåbspagten, er rede til at indtræde i præstedømmets ed og pagt. Vi modtager præstedømmet ved en ordinance ved håndspåleggelse. Præstedømmets pagt er en pagt om at tjene for at frelse Guds børn. Vi ærer Gud, når vi højner vore kaldelser (se L&P 84:33) og »tjener ham at hele [vores] hjerte, kraft, sind og styrke« (L&P 4:2) og gør det med »tro, håb, næstekærlighed og kærlighed, med intet andet end Guds ære for øje« (L&P 4:5).

Herrens velsignelser, der kommer til trofaste præstedømmebærere, omfatter helliggørelse »ved Ånden, således at deres legeme bliver fornyet« (L&P 84:33). De bliver arvinger til Moses' og Abrahams velsignelser (se L&P 84:43). Profeter og apostle i de sidste dage er gode eksempler på personer, der højner deres præstedømme. Deres liv er et vidnesbyrd om, at Herren ærer dem.

Tempelordinancer og -pagter

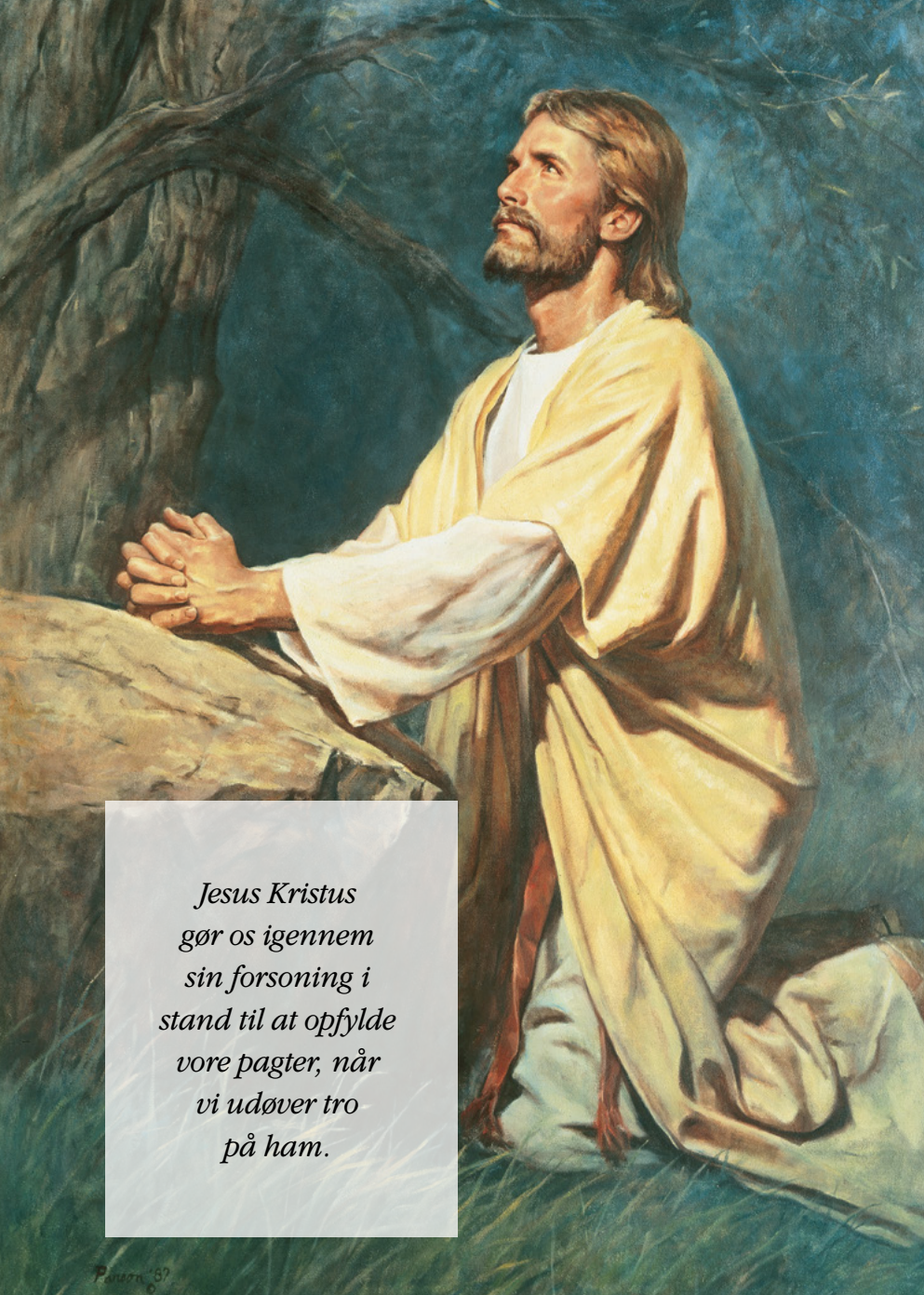
Mænd, der værdigt bærer det højere præstedømme, og værdige kvinder kan modtage hellige ordinancer og indgå hellige pagter i templet. Vi lærer gennem tempelordinancer og -pagter at forstå formålet med dette liv og at blive klar til evigt liv. Vi modtager ordinancen og indgår den evige ægteskabspagt og beseglingen til vores familie. Vi lover at indvie vores liv til Gud og til arbejdet med frelse for alle hans børn. Trofast overholdelse af disse pagter berettiger os til at modtage åndelig vejledning og kraft til at overvinde prøvelser i livet på jorden og til at opnå ophøjelse, den største velsignelse, som Gud kan give sine børn (se L&P 14:7). Ophøjelse eller evigt liv er at nyde den form for liv som familie, som vor himmelske Fader har.

Nadveren

Det er afgørende for medlemmer af Kirken at tage nadveren værdigt hver sabbat. Vi bekræfter ved denne ordinance vores fortsatte villighed til at påtage os Jesu Kristi navn og til at forny vores løfte om at holde alle de pagter, vi har indgået. Vi trækker på kraften i Jesu Kristi forsoning til at hjælpe os med at holde ud til enden i retskaffenhed. Når vi gør det, bliver vi værdige til at modtage alle de indgåede pagters velsignelser.

Retfærdige ønsker

Det sårer Gud, når vi bryder en pagt, og det nulstiller de lovede velsignelser (se L&P 82:10).

*Jesus Kristus
gør os igennem
sin forsoning i
stand til at opfylde
vore pagter, når
vi udøver tro
på ham.*

I 1 Samuelsbog 2:12-17, 22-34 læser vi om det onde, som præsten Elis sønner gjorde. De udnyttede deres fars stilling til at bryde præstedømmets pagt. De forsøgte at opfylde deres begærlige ønsker, idet de kastede sig ud i umoralsk omgang med kvindelige tempelbesøgende, og de tog lovstridigt for sig af Israels børns offerkød. Herren udtalte en streng dom over Elis sønner og mod Eli for ikke at forsøge at hindre dem.

Sådanne kødelige lyster kan overvindes ved en fast beslutning om at holde vore pagter med Gud, som Josef fra Egypten viste, da han blev konfronteret af en lysten ikketroende (se 1 Mos 39:9, 12). Gud ærede Josef og hjalp

ham til at overvinde alle onde anslag mod ham. Han blev den næstmægtigste mand i Egypten og et redskab i Herrens hånd til at bevare Israels familie (se 1 Mos 45:7-8).

Hvis vi falder for fristelse, så vil ønsket om at genskabe vores forhold til vor himmelske Fader føre os til oprigtig omvendelse. Vor Frelser Jesu Kristi forsoning hjælper os så til at atter at blive værdige.

Følg profeterne

Da Jesus Kristus oprettede sin kirke, valgte han apostle, profeter, evangelister, hyrder og lærere, »så Kristi legeme bygges op, indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn, til at være et fuldvoksnet menneske, en vækst, som kan rumme Kristi fylde« (Ef 4:12-13).

Vore levende profeter og apostle underviser i, at »lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås,

når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved principper som tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser« (»Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129).

Vores hjem og vores familie udgør fundamentet for at opbygge et stærkt pagtsbaseret forhold til Gud. Når vi følger vore levende profeters inspirerede lærdomme, hjælper det os til at få en stærk familie, giver os styrke til at holde vore pagter, og det sikrer os vores tros største velsignelser. ■

TAK FORDI I FORTALTE MIG OM EVANGELIET

I begyndelsen af 1980'erne boede min familie i Vesttyskland, hvor vi boede i en stav for soldater i Kaiserslautern i Tyskland. Dengang lagde vore lokale ledere meget vægt på missionering. Vi fik at vide, at Herren havde placeret nogle af sine udvalgte børn, som søgte Jesu Kristi evangelium, i vores vennekreds.

Det troede min hustru Jenny og jeg på var sandt. Vore ledere opmuntrede os hver især til at sætte navn på en ven, der ikke var medlem, der måske kunne være interesseret i at høre om evangeliet. Vi skulle lave en liste over 10 personer og derpå faste og bede omkring vores venneliste og derefter beslutte, hvem vi ville gå til først. Vi besluttede os for at kontakte to mænd, som jeg arbejdede sammen med. Jeg talte først med en ung, enlig mand ved navn Chris, men han viste ikke den store interesse på det tidspunkt. Derpå besluttede vi os for at tale med Bruce

Hamby, en god og venlig mand med en nystiftet familie.

Men dagene gik, og jeg tog mig selv i at være nervøs for at tale med ham om evangeliet. En dag ringede Jenny så til mig på kontoret og spurgte: »Har du fået talt med Bruce?« »Nej, men jeg gør det snart,« svarede jeg. Så spurgte hun, om Bruce var på arbejde den dag, og det sagde jeg, at han var. På det tidspunkt sagde hun: »Scott, læg røret. Jeg venter, mens du snakker med ham.

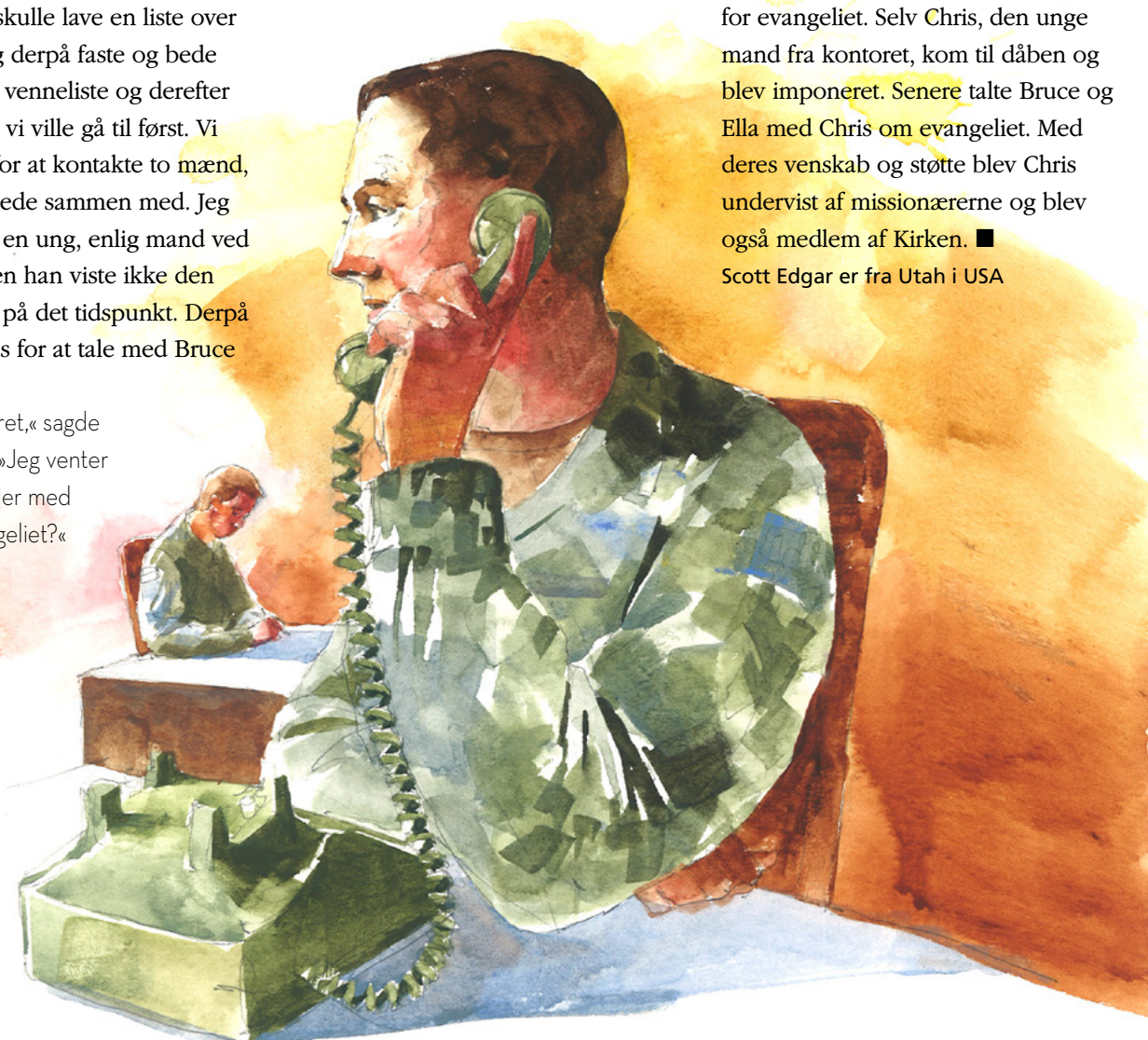
Jeg lagde røret og gik nervøst hen til Bruce og sagde: »Bruce, ved du godt,

at jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige?« Han svarede ja, og jeg sagde: »Kunne du være interesseret i at høre mere om Kirken?« Han svarede: »Ja, det vil jeg gerne.«

I løbet af de næste få uger kom Bruce, hans hustru Ella og deres datter Tanya hjem til middag hos os og mødtes med missionærerne. De blev undervist i lektionerne, kom med os i kirke, accepterede evangeliet og blev døbt. Det var en vidunderlig og glædesfyldt dag. Bruce var taknemlig for, at vi havde præsenteret hans familie for evangeliet. Selv Chris, den unge mand fra kontoret, kom til dåben og blev imponeret. Senere talte Bruce og Ella med Chris om evangeliet. Med deres venskab og støtte blev Chris undervist af missionærerne og blev også medlem af Kirken. ■

Scott Edgar er fra Utah i USA

»Scott, læg røret,« sagde min hustru. »Jeg venter her, mens du taler med Bruce om evangeliet?«

Til min overraskelse mødte jeg en mindre aktiv søster i forhallen, som havde brug for hjælp og trøst.

JEG FØLTE MIG UTILSTRÆKKELIG

Da jeg blev kaldet som hjælpefor- eningspræsident, var jeg en travl ung mor. Jeg var vokset op i Kirken og havde levet mit liv efter dens lære, men jeg vidste, at jeg ikke var perfekt, og jeg var usikker på, om jeg havde evnen til at hjælpe søstrene med problemer i min menighed.

En søndag i kirken følte jeg mig særlig mismodig. Hele dagen var jeg blevet stoppet af søstre, som havde brug for mig. Nogle havde brug for hjælp med velfærd, og andre havde bare brug for, at jeg lyttede til dem. Så tilskyndede Ånden mig til ikke at gå ind til nadvermødet, da det begyndte, og til min overraskelse mødte jeg en mindre aktiv søster i forhallen, som havde brug for trøst og hjælp, og det kunne ikke vente til mødet var forbi.

Da kirkemøderne var forbi, var jeg udmattet! Jeg græd hele vejen hjem i bilen. I mit hoved lød disse ord hele tiden: »Tal med biskoppen!« Jeg følte, at biskoppen ville sige noget klogt til mig om, hvordan jeg kunne føle

mig mindre bebyrdet af min kaldelse, men jeg havde ikke lyst til at genere ham efter en lang dag i kirken. Jeg havde besluttet mig for ikke at ringe, da telefonen ringede. Det var min biskop. Han havde følt sig tilskyndet til at ringe.

Jeg fortalte biskoppen, hvor dræ- nende det havde været for mig med så mange ting, der skulle ordnes på én gang, og hvor ked af det jeg var over ikke at kunne hjælpe søstrene mere. Han lyttede tålmodigt. Vi talte også om nogle af de velfærdsspørgs- mål, der var kommet op i dagens løb, og jeg fik det bedre.

Da vi skulle til at slutte samtalen af, sagde jeg: »Jeg troede, at du havde noget klogt at sige om, hvordan jeg ikke skulle føle mig så overbebyrdet.« Han svarede, at han ville ønske, at han havde sådan noget at sige, men det havde han desværre ikke.

Og selvom mit spørgsmål ikke blev besvaret, følte jeg mig alligevel glad, da jeg lagde røret på. Jeg følte,

at Herren havde indfriet mit behov for støtte og vejledning.

I de følgende uger vendte følelsen af utilstrækkelighed tilbage, og jeg bad for at forstå, hvad jeg skulle gøre for at blive en bedre hjælpeforenings- præsident. En dag, hvor jeg lyttede til generalkonferencen, var der nogle ord, der fangede min opmærksomhed, og Ånden talte tydeligt til mit hjerte. Jeg forstod, at årsagen til, at jeg havde følt mig utilstrækkelig, var, at jeg *var* utilstrækkelig på egen hånd.

Min biskop havde ved sit eksempel vist mig vigtigheden af at lytte til Hel- ligånden. Det er Ånden, der er nøglen til alle vore kaldelser i Kirken, og ikke vore talenter eller evner. For første gang i lang tid følte jeg fred og håb.

Jeg mangler stadig erfaring og har stadig lige så travlt med min familie som før, men jeg tror ikke længere, at jeg skal udføre min kaldelse perfekt. Vor himmelske Fader kan sørge for, at jeg har de ting, jeg behøver for at gøre hans vilje, og han er i stand til at højne vores indsats, så længe vi holder hans bud. ■

Navn tilbageholdt, Stockholm i Sverige

FIND FARMOR

En ting, jeg fortryder, er, at jeg aldrig fik sat mig ned med min farmor og talte med hende om hendes liv og skrevet hendes minder ned for hendes efterkommere. Efter hun døde, fortalte min far og mine onkler mig, hvor uimponeret hun var over sig selv, og at hun oven i købet havde sagt: »Hvorfor skulle nogen gide høre om mig?«

Da økonomiske vanskeligheder tvang min familie til at flytte ind i farmors gamle hus, skyllede der et væld af gamle minder ind over mig tillige med fortrydelsen. En aften nogle få dage efter vi var flyttet ind, så jeg nogle af min farmors gamle fotoalbum igennem og en æske med souvenirs, som blandt andet indeholdt nogle gamle breve, som min onkel havde skrevet, gamle tempelanbefalinger og tilmed programmet fra min farfars begravelse. Da jeg kiggede på disse gamle ting, tænkte jeg om der var mere.

Jeg følte mig tilskyndet til at kigge i skabet og fik straks øje på en sæk, der indeholdt et gammelt blåt ringbind, der så ud som om det skulle i skraldespanden. I det ringbind fandt jeg begyndelsen til en livshistorie, som min farmor havde skrevet 30 år før. Til min forbløffelse fandt jeg senere ud af, at ingen i familien vidste, at den fandtes. Min far og mine onkler havde ret – farmor var så uimponeret over sig selv, at hun ikke engang havde fortalt nogen, at hun var begyndt at skrive sit livs historie.

Den aften læste jeg hvert et ord på de otte sider, og da jeg gjorde

det, opdagede jeg en masse om min farmor – hvordan livet havde været for hende, da hun gik i high school, hvordan hun mødte min farfar, og hvor svært det var for hende at lukke den biograf, hun havde drevet sammen med min farfar.

Jeg følte, hun var nær, mens jeg læste de sider, som om hun fortalte mig, at jeg ikke længere skulle bekymre mig over, at jeg aldrig fik gjort den historie færdig, som jeg havde tænkt mig. At læse om min farmors liv i hendes egen håndskrift var absolut fantastisk, og det mindskede den ærgrelse, jeg så længe havde næret. Det var en forsikring om Herrens inderlige

barmhjertighed og et vidnesbyrd om, at slægtshistorie ikke blot er at finde frem til noget om nogle forfædre, vi ikke kendte i levende live. Det handler også om at finde frem til mere om dem, vi elsker dybt, og som vi har delt dyrebare stunder med her på jorden.

Når jeg sætter mig ned med medlemmer af familien for at skrive deres historie, og de spørger mig, hvorfor nogen ville vide noget om dem, så forsikrer jeg dem om, at deres historie er værd at fortælle, og at deres efterkommere vil takke dem, akkurat som jeg takker min farmor for at efterlade mig sin uvurderlige beretning. ■
Reuben Wadsworth er fra Utah i USA

ILLUSTRATION: ALLEN GARNIS

ET TEMPEL HALVVEJS RUNDT OM JORDEN

Jeg var sidst i teenageårene, da jeg tilsluttede mig Kirken mod min families ønske. Da jeg var i tyverne, begyndte jeg at arbejde på min slægtshistorie, efter min far døde. Snart efter fik jeg travlt som hustru og mor til små børn, og arbejdet med slægtshistorien ophørte.

Eftersom jeg ikke havde noget familie i Kirken, havde jeg et stærkt ønske om at udforske min slægts historie. Jeg elskede at gøre det, og jeg længtes altid efter at have mere tid til at arbejde med det.

Da jeg var 33 år, tog mit liv en uventet drejning, da mit helbred begyndte at svigte. Hvor jeg før havde været i stand til at tage på vandreture med min familie, blev det svært at gå rundt om blokken. Det blev umuligt at gøre huset rent på to timer på en lørdag, og jeg blev glad, hvis jeg bare fik støvsuget. Min tidligere så store vennekreds svandt ind, fordi jeg ikke længere kunne være der for dem på samme måde, som jeg kunne tidligere.

Det var på det tidspunkt, at jeg tog fat på slægtshistorien igen. Min

datter begyndte at udforske sin fars side af familien og blev på en aften færdig med noget, der havde taget mig år at gøre. Jeg blev færdig med adskillige generationer på min side og sendte navnene ind til templet, så der kunne udføres ordinancer for dem. Jeg havde altid ønsket selv at gå igennem templet for min familie, men mit helbred og afstanden til templet gjorde det umuligt.

Da jeg havde sendt navnene ind, begyndte jeg at græde, for jeg følte, at jeg svigtede min slægt, fordi jeg ikke kunne være der med dem på den specielle dag, ordinancerne skulle udføres for dem. En uge senere loggede jeg mig ind på FamilySearch.org for at tjekke status på arbejdet for dem, og der så jeg noget helt specielt. Ikke alene var arbejdet blevet gjort færdigt, men det var blevet udført af medlemmer i templet i Accra i Ghana. Jeg blev så overrasket over at se, at medlemmer på den anden side af jorden udførte ordinancer for min lille familie. Jeg brast i gråd endnu engang, da jeg taknemligt tænkte på de ofre, som de folk i Ghana havde ydet for at komme til templet for min familie. Jeg er så taknemlig for de medlemmer i tempeldistriktet i Accra i Ghana, som gjorde, hvad jeg ikke kunne: Besøge templet og skænke min familie tempelordinancernes velsignelse. ■

Robin Estabrooks er fra Virginia i USA

Jeg følte mig tilskyndet til at kigge i skabet og fik straks øje på en sæk, der så ud som om den skulle i skraldespanden.

DET VAR SVÆRT AT KOMME TIDLIGT HJEM

Jenny Rollins

Min far var væk på forretningsrejse, så den eneste, der ventede, da jeg humpede af flyet fra min mission, var min mor. Hun holdt om mig, og vi græd.

Jeg blev undersøgt på enhver tænkelig måde, men lægerne kunne ikke finde ud af, hvad der var galt. At tage mit missionærskilt af ni måneder før tiden var det sværeste, jeg nogensinde har gjort. Det føltes som et nederlag, at jeg ikke havde gjort min mission færdig.

Ville virkelig gerne være missionær

Det havde altid været en del af mine planer at være missionær. Da min storebror tog af sted på mission, troppede jeg op med et hjemmelavet navneskilt for at sige farvel til ham. Da ændringerne i missionsalderen blev bekendtgjort i 2012, var jeg lige blevet 19 og vidste, at bekendtgørelsen var et svar på mine bønner. Jeg dansede omkring i rummet, udfyldte

At vende tidligt hjem fra mission, selv på grund af helbredsproblemer, kan være en rystende oplevelse. Det var det for mig. Men man kan bruge det til at gå frem og ikke tilbage.

mine papirer samme dag og bestilte tid til de lægelige undersøgelser og fik sendt mine papirer ind inden for en uge. Jeg blev kaldet til Anaheim-missionen i Californien to uger senere og var på missionærskole to måneder senere.

Jeg kom ud på missionsmarken fuld af iver og havde ikke lyst til at sætte tempoet ned. Min træner og jeg løb bogstavelig talt til nogle lektioner, fordi vi var så ivrige efter at undervise. For mig var det det mest naturlige i verden at

være fuldtidsmissionær. Jeg følte mig akavet og kæmpede til tider, men der var ikke noget bedre for mig end at være missionær.

Omkring otte måneder inde i min mission fik min makker og jeg cykler, fordi der manglede biler. Jeg havde ikke cyklet i lang tid, og var ikke vant til at cykle i nederdel og kjole, men jeg syntes alligevel, det var sjovt. Efter nogle uger begyndte jeg dog at mærke en smerte i den ene side, som kom og gik. Jeg ignorerede den og fortsatte med at arbejde.

Smerten blev hyppigere og mere intens, indtil min makker en nat var nødt til at tage mig på skadestuen. Jeg blev grundigt undersøgt, men lægerne kunne ikke finde ud af, hvor smerten kom fra.

I de følgende uger bad jeg til vor himmelske Fader om, at smerterne måtte forsvinde, og jeg fik adskillige præstedømmevelsignelser, men det blev bare værre. Alle stillinger gjorde ondt, og smerten var

konstant. Men det besluttede jeg mig for at vænne mig til og fortsatte med arbejdet.

En dag faldt jeg om på vejen og var ude af stand til at flytte mig. Jeg blev kørt på hospitalet, hvor de tog nogle prøver, igen uden at finde noget. Jeg prøvede at tage det roligt og satte mig på bænken ved busstoppestederne med min makker og underviste folk, mens de ventede på bussen. Jeg sad og bed mig i læben af smerte, når vi underviste. Til sidst havde jeg presset mig selv for meget og havnede igen på hospitalet. Jeg indså, at jeg kunne gøre varig skade på mig selv, hvis jeg blev på min mission. Efter en masse bønner, fik jeg det svar, at jeg skulle tage hjem og få styr på mit helbred.

Et skridt fremad

Da jeg indså, at jeg var kommet hjem for at blive, blev jeg sønderknust. Men jeg gjorde mit bedste for at vedligeholde min tro og studere skriften. Min familie tog det fint, men andre mennesker omkring mig var ikke sikre på, hvordan de skulle reagere. De blev ved med at stille spørgsmål, og jeg kunne næsten ikke holde det ud. Der var dog én mand, der uventet ringede til mig og fortalte, at hans søn også var kommet tidligt hjem fra sin mission for lang tid siden. Han fortalte, at denne prøvelse havde potentiale til at forpurre min tro og glæde, og at det ofte skete

Så længe, at du gør alt, du kan, for at leve retfærdigt, så er det altid et skridt fremad.

for missionærer, der var vendt tidligt hjem. »Det, du må huske,« sagde han, »er, at så længe, at du gør alt, du kan, for at leve retfærdigt, så er det altid et skridt fremad, uanset hvad der sker, som du ikke har kontrol over.«

Det blev mit motto, og det satte jeg min fulde lid til det næste år. I otte måneder kunne jeg knap nok gå, men folk dømte mig stadig, når de fandt ud af, at jeg var kommet tidligt hjem. De sagde, at der var folk med værre helbredsmæssige udfordringer, der havde gjort deres mission færdig. De forstod ikke, hvorfor jeg ikke kunne blive tiden ud, selv med helbredsproblemer. Det var en pine at høre, når jeg havde elsket min mission så højt, men jeg havde tillid til, at vor himmelske Fader havde et mål med min prøvelse, og at det kunne blive et skridt fremad.

Jeg begyndte i skole igen og at date igen. Jeg kunne se, at jeg gjorde

fremskridt, men jeg følte, at jeg altid ville se på min mission med en vis bitterhed. Så mindede en ven mig om, at Frelserens forsoning kan hele al smerte og bitterhed. Med hans hjælp kunne jeg være glad, når jeg tænkte på min mission.

Jeg knælede og bad til vor himmelske Fader. Jeg fortalte ham om min smerte og mine bestræbelser for at blive helbredt og trøstet. Jeg bad om, at han ville tage den bitterhed, jeg følte, væk. Da jeg havde bedt, åbnede Herren mine øjne og lod mig se min mission fra hans perspektiv. Både min tjeneste og min tidlige hjemkomst var en del af Herrens plan for at gøre mig til den, han ønskede, jeg skulle være. Jeg kunne se de mirakler, han havde udvirket for mig, siden jeg kom hjem. Det har været svært, men nu kan jeg se tilbage på min tidlige hjemkomst med fred i sindet, idet jeg ved, at Gud ønsker det bedste for mig.

Til HJEMVENDTE MISSIONÆRER:

6 MÅDER AT TACKLE TIDLIG HJEMKOMST PÅ

Det er svært at komme hjem, men med en indsats kan I gøre det at vende tidligt hjem til et hæderligt og nyttigt skridt fremad. Disse ting hjalp mig:

Kom til Kristus. Uanset hvad der forårsagede, at I kom tidligt hjem, kan Kristus hjælpe jer til at løse det. Hans forsoning gælder ikke kun omvendelse; den giver også trøst, forståelse og heling.

Husk, at det kan være et skridt fremad. Så længe I lever værdigt

til at have Ånden og gør jeres bedste, kan noget, der ligner hindringer, være trædestene til fremgang.

Hold vanen med skrifterne ved lige. Gud taler igennem Helligånden, hvilken man blandt andet har adgang til gennem oprigtigt studium og anvendelse af skrifterne. I vil opdage, at Gud har hele kapitler, der blot er skrevet for at give jer trøst.

Hold jer beskæftigede. Omstillingen fra et disciplineret og travlt liv som missionær til at gøre ingenting kan indebære en masse tid til at surmule og føle sig utilstrækkelig og trist, hvilket er hvad Satan ønsker. Gud ønsker,

at vi er »ivrigt engageret i« gode sager (se L&P 58:27), for det er det, der gør os glade.

Bed om hjælp. Vor himmelske Fader står klar til at velsigne med trøst og vejledning. I skal bare bede om det. Overvindelse af enhver prøve kræver Herrens hjælp.

Lad tvivlen komme folk til gode. Det er let at finde grunde til at lade sig støde af folk, som egentlig bekymrer sig om jer, men som ikke ved, hvordan de gebærder sig i situationen. Fokuser på mennesker som hepper på jer, og vær tilgivende over for dem, som dømmes.

Til PÅRØRENDE: 5 MÅDER AT HJÆLPE TIDLIGT HJEMKOMNE MISSIONÆRER PÅ

Da jeg kom hjem opdagede jeg, at folk ikke vidste, hvordan de skulle behandle mig. Her er nogle ting, som jeg ville ønske, at folk havde vidst:

Døm ikke. Folk, som vender tidligt hjem, er i en helingsproces eller skal have ordnet noget, det kan være deres krop, sind, ånd eller familie. Vær venlige mod dem, som higer og kæmper.

Lad være med at stille spørgsmål. Selvom det er rigtigt rart, at folk bekymrer sig, så kan nærgående spørgsmål gøre skade. Selvom I har

de bedste intentioner, så undlad at forhøre en tidlig hjemvendt missionær. Vis kærlighed på andre støttende måder.

Hjælp dem med at have noget at lave. Det er svært at omstille sig fra den orden og aktivitet, der er i en mission, til spildtid og nye valg derhjemme. Hjælp dem med at finde produktive, sjove og gode ting at gøre.

Lad dem modtage deres egen åbenbaring. Om missionærene vælger at tage tilbage til missionsmarken igen eller ej er en sag mellem dem og vor himmelske Fader. Tilskynd dem til at søge himmelsk råd og stol på, at de selv kan modtage deres svar.

Vær en ven. Det vil højst sandsynligt være en af de sværeste prøver i en tidlig hjemvendt missionærs liv. Mange bliver alvorligt udfordret på deres tro. Det betyder ikke, at de ikke kan være glade eller gå fremad, men de har brug for en ven, som elsker dem betingelsesløst. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Står stærkt i Frankrig

Mindy Anne Selu
Kirkens Tidsskrifter

Det er de færreste beskåret at blive uddannet som helikopterpilot. Men da Pierre O. på 24 traf valget om at lade sig hverve til den franske hær, var det lige præcis det, han skulle. Nu er Pierre på andet år af en fireårig uddannelse, og han gør sit bedste for at leve som eksempel for de troende til trods for omgivelserne.

Pierre er udstationeret halvanden time uden for Bordeaux i det sydvestlige Frankrig, så han er langt væk fra sine venner og hjembyen Rennes. Den nærmeste kirkebygning ligger en time væk, hvilket betyder, at han ikke omgås medlemmer meget i ugens løb. »Det er ikke let at være medlem af Kirken i hæren, for der er mange fristelser, og det er virkelig to modsatte verdener. I hæren bliver man ikke bedømt så meget på, hvad man gør, men på hvem man er.« Pierre vil gerne have, at folk omkring ham kan se, at han ikke drikker alkohol, ryger,

ser pornografi eller fester som dem – hvilket er almindeligt i hæren – fordi han er den, han er, et medlem af Kirken. Mens han kæmper for respekt fra folk omkring sig, så hjælper bøn og studium af skriften ham til at være stærk. »Jeg prøver at læse i mine skrifter inden jeg lægger mig til at sove,« forklarer han, »og jeg beder, hvor jeg kan komme til det.«

»Bøn og studium af skrifterne hjælper mig en masse i min uddannelse til at vide, at Gud lever, at han er der – uden rigtigt at forstå resten af evangeliet,« forklarer Pierre. »Jeg ved bare, at Gud er der, og det har hjulpet mig til at blive på den rette vej.«

Det fundament af studium af skrifter har hjulpet Pierre igennem al hans skolegang og nu også hans militæruddannelse. Inden Pierre trådte ind i hæren, var han på mission i Montreal i Quebec i Canada, hvor hans vidnesbyrd og forståelse af evangeliet blev konsolideret.

Som medlem af Kirken i den franske hær stoler Pierre på, at bøn og studium af skriften kan gøre ham til et godt eksempel.

»Skrifterne er en af de mest håndgribelige måder, som vor himmelske Fader svarer os på,« siger han.

Gennem hans daglige bønner og studium af skriften er Pierre ikke alene i stand til at modtage inspiration, men han er også i stand til at være et eksempel for sin gruppe. Selvom Pierre og hans kammerater måske ikke har så meget andet end fædrelandskærligheden til fælles, så ved han, at de kan respektere ham på grund og ikke på trods af hans tro, hvis han følger skrifterens anvisninger. ■

MERE OM PIERRE

Hvad kan du godt lide at spise?

Jeg kan godt lide Breton galette (en slags boghvedepandekager fra det vestlige Frankrig). Jeg kan også lide brød, ost, pølse og paté.

Hvad laver du i din fritid?

Jeg kan lide at gå ud med mine venner. Nogle gange går vi bare ud for at spise og snakke. Jeg kan godt lide at shoppe med min hustru eller gå i biografen. Jeg sætter også pris på at læse og dyrke sport. Især løb og svømning.

Hvordan er det at date nogen i Frankrig?

Det er ikke almindeligt at gå ud med en pige bare som venner, medmindre pigen ved, hvordan man dater i USA, hvor man bare går ud for at lære hinanden at kende og blive venner. Kirkens ledere prøver at sørge for en masse aktiviteter for de unge voksne, for det gør os i stand til at mødes og date i en stor gruppe – det er sådan, at min hustru og jeg mødte hinanden.

KIRKEN I FRANKRIG

37.812 sidste dages hellige
107 menigheder
67 slægtshistoriske centre
2 missioner
1 tempel (under opførelse)

FRANKRIG I TAL

66 millioner indbyggere (skøn fra 2015)
40.000 chateauer (middelalderlige slotte, borge og paladser)
80 millioner turister besøger Frankrig hvert år – som dermed er det mest besøgte land i verden

Ældste Ronald A. Rasband

De Tolv Apostles
Kvorum

SÅDAN TRÆKKER MAN PÅ TEMPLETS VELSIGNELSER

Templer er Herrens huse, hvor Frelserens lære bekræftes gennem hellige ordinancer, såsom dåb for de døde og vielser, der forener familier for al evighed.

Jeg vil gerne påpege, at tilbedelse i templet er en vigtig rutine for jer at få, personligt og som familie, når I overvejer områder, I vil fokusere og være opmærksomme på, når I vælger jeres faste grundvold i livet. Jeg ved, at mange af jer allerede gør det, og det er vi meget taknemlige for.

Det Første Præsidentskab er kommet med en opfordring til alle medlemmer af Kirken, som vitterligt angår os: »Hvor tid og omstændigheder tillader det, opfordres medlemmer til at erstatte nogle fritidsaktiviteter med tempeltjeneste.«

Må vi også overveje de velsignelser, som profeter, seere og åbenbarere har lovet os, når vi

trofast tager i templet. Fra præsident Thomas S. Monson kommer dette løfte: »Kom til templet og læg jeres byrder for Herren, så vil I blive fyldt af en ny ånd og få tillid til fremtiden. Stol på Herren, og hvis I gør det, vil han bære, holde om og lede jer trin for trin på den vej, der leder til Guds celestiale rige.«¹

En anden betryggende velsignelse ved tilbedelse i templet er forvisningen om beskyttelse og fred mod den storm, der raser over os i dag. Nogle af de sikreste steder, som vor himmelske Fader har etableret til indsamlingen af hans folk, er Herrens templer.

Ordene: »Helliget Herren – Herrens hus« står på alle tempelfacader. Jeg vidner om, at alle Herrens templer er hans tilflugtssteder her på jorden. Jeg indbyder jer alle til at komme hyppigere, som jeres omstændighed nu tillader det, og gøre hævde på de velsignelser og den beskyttelse, som Guds profeter har lovet jer. ■

HVORDAN HAR I ANVENDT DETTE?

Noget, der for mig har cementeret, at templet er Herrens hus, er den fred, jeg føler, hver gang jeg er i templet. Eftersom min familie er i militæret, har jeg besøgt adskillige templer rundt om i verden og følt det samme – fred, trøst og Ånden. Freden i templet har hjulpet mig til en større forståelse af min rolle i dette liv, og hvordan jeg kan forbedre mig. Det har også gjort mig bedre til at håndtere hverdagens stress.

Genesee B. er fra Utah i USA

Fra en tale holdt på Brigham Young University den 10. februar 2009. Man kan læse hele den engelske tekst ved at besøge speeches.byu.edu.

NOTE

1. Thomas S. Monson, citeret i Dell Van Orden, »San Diego Temple: 45th House of the Lord Dedicated in »Season for Temple Building«, *Church News*, 8. maj, 1993, s. 12.

LIGE TIL SAGEN

Hvorfor har Gud skabt os sådan, at vi lang tid før, det er passende at blive gift, føler os tiltrukket af hinanden?

Tiltrækningskraft er i sig selv selvfølgelig ikke noget dårligt, og den tjener et himmelsk formål i ægteskabet. Men hvorfor har vi alle de følelser, så mange år, inden vi kan handle på dem?

Dette liv er en prøve på lydighed, og kyskhedsloven er en af de vigtigste love at følge. Prøven bliver sværere efter puberteten, når hormoner (og en anden seksualkultur) siger: »Kom nu bare,« men Kristi lys og Helligånden (såvel som skrifterne, profeterne, forældre og ledere) siger: »Vent, vent, vent.« Når vi lytter til det sidste budskab, beviser vi vores værdighed, modenhed og moralske disciplin, hvilket er »den vedholdende udøvelse af handlefrihed til at vælge det rette, fordi det er rigtigt, selv når det er svært« (D. Todd Christofferson, »Moralsk disciplin,« *Liahona*, nov. 2009, s. 105)

Som det gælder så mange andre prøver i livet, så giver denne mulighed for at vise os værdige til større velsignelser – deriblandt tempelvielse for tid og al evighed. ■

Hvorfor sker der ikke mirakler i dag, som der gjorde på Kristi tid?

Mirakler »udvirkes ved Guds magt«, og de er »et vigtigt element i Jesu Kristi virke« (Guide til Skrifterne, »mirakel«). Helbredelse og andre mirakler finder stadig sted i Kirken i dag, selvom de ikke altid er så dramatiske, og der ikke altid tales højt om dem, fordi de, der oplever dem, anser dem for hellige. I kan holde øje med mirakler i jeres eget, familiens eller slægtens liv. Selvom vi måske ønsker mirakler, så bør vi huske, at vor himmelske Fader svarer os til sin tid og på sin måde.

Mirakler er en del af Jesu Kristi evangelium. De er et tegn på, at der er tro på jorden (se Eter 12:12) og de er en af Åndens gaver (se L&P 45:21). ■

Gruppepres

og Pisto

Jeg var endelig kommet til fest med alle mine venner, men de drak allesammen.

GODE VENNER BETYDER MEGET

»Vær sammen med dem, der ligesom jer har planer om det, som betyder mest – ja, evige mål.«

Thomas S. Monson, »Decisions Determine Destiny«, foredrag på BYU den 6. nov. 2005, s. 4, speeches.byu.edu.

Kiara Blanco

Da jeg var 12 år, inviterede nogle af pigerne i min nye klasse mig til fødselsdagsfest. Det var den første fest med skolekammerater, som jeg var blevet inviteret med til. Da jeg spurgte mine forældre om lov til at tage med, sagde de nej, fordi den begyndte for sent.

Kort tid efter modtog jeg en ny invitation. Igen spurgte jeg mine forældre om lov, men de sagde nej, og jeg blev sur. Måtte jeg slet ikke have det sjovt?

Så planlagde en af mine nærmeste veninder en fest. Jeg var en af de første, hun inviterede. Den fest begyndte tidligere end de andre. Den blev holdt privat og i nærheden af mit hjem. Jeg spurgte mine forældre om lov, og de sagde ja! Jeg blev rigtig glad.

Dagen for festen kom. Da mine forældre kørte mig derhen, sagde de, at de ville hente mig kl. 22. Da jeg kom ind, fandt jeg mine veninder. Tyve minutter senere havde jeg stadig ikke fået øje på fødselsdagsbarnet.

Få minutter efter kom en ung mand hen til os og spurgte: »Har I taget penge med til *pisto*?« Han lavede et tegn, der lod mig vide, at *pisto* var

øl. Mine veninder gav ham penge. Jeg havde ingen penge med mig, så jeg valgte at gå væk med nogle andre veninder, mens de ordnede deres forretninger.

Endelig ankom fødselsdagsbarnet – en time forsinket. Jeg ønskede hende tillykke, og mens vi snakkede, kom der en stor bil. Fem mand stod ud af bilen og lastede to kasser øl af. Alle stimlede om dem og begyndte at dele øl ud. Mine veninder gik derhen, og jeg stod alene og så på, at disse unge sloges om at drikke øl.

Mine veninder kom over og tilbød mig noget. »Ellers tak,« sagde jeg. De insisterede. Jeg gentog mit nej. Mit hjerte begyndte at hamre, og jeg havde det mærkeligt, som om jeg havde hovedrollen i en spændingsfilm og var fanget uden for lands lov og ret. Så hørte jeg en bil dytte – det var mine forældre! Jeg sagde knapt farvel og løb ud til bilen.

Jeg satte mig stakåndet ind, og begyndte at tænke over, hvor utrygt det føltes at være derinde. Min mor spurgte mig, om jeg var okay. »Ja,« svarede jeg, »men jeg blev noget overrasket.«

»Over hvad?« spurgte min far.

»Alle mine venner drak, og der stod jeg forskrækket og ventede på, at der skete noget godt. Jeg håbede på, at I kom, og nu er jeg jer.« Jeg så på uret i bilen, og klokken var ikke 22 endnu.

Min mor sagde: »Sådan er fester i verden. Det er derfor, vi ikke lod dig gå til de andre fester.«

Da jeg bad den aften, takkede jeg min himmelske Fader for, at mine forældre var kommet i god tid.

Vi medlemmer af Kirken er i verden, men vi er ikke af verden. Jeg har lært, at var jeg blevet ved med at komme til de fester, så kunne jeg have brudt visdomsordet og måske kyskhedsloven. Mange af mine bekendte er faldet i, de fleste af dem er ikke i Kirken, men selv medlemmer af Kirken kan komme til et punkt, hvor de ikke kan stå fast.

Jeg var så glad for, at jeg valgte ikke at drikke. Jeg troede, at jeg ville blive drillet bagefter, men mine venner fik mere respekt for mig, fordi de kendte mine standarder. Efter det har jeg ikke været bange for at sige nej til det, jeg ved er dårligt for mig. ■

Forfatteren bor i Saltillo i Mexico.

NATURVIDENSKAB

OG VORES SØGEN EFTER

SANDHED

Der er ingen grund til at bekymre sig, hvis der synes at være en konflikt mellem jeres forståelse af evangeliet og det, I lærer i naturfag.

Alicia K. Stanton

Kan I forestille jer, at I tager til hudlægen med et slemt tilfælde af akne og får at vide, at behandlingen går ud på at tappe noget af jeres blod? Det kan lyde helt absurd, men sådan kunne det lyde for nogle århundreder siden. Dengang blev åreladning betragtet som en standardbehandling for næsten alle sygdomme, det være sig forstoppelse, sindssyge, ja, selv akne. Det var der ingen, der stillede spørgsmål ved. Hvorfor skulle de det? Åreladning var jo blevet brugt i tusinder af år og i mange forskellige kulturer.

Det var ikke, før lægerne begyndte at se medicin fra en videnskabelig synsvinkel, at nogle drog den praksis i tvivl. Da åreladning endelig undergik en nærmere granskning, holdt lægerne op med at bruge den i de allerfleste tilfælde.¹

Ud fra dette historiske eksempel kan vi se, at blot fordi en overbevisning er alment udbredt eller har været det længe, betyder det ikke, at den er sand. Og vi ser, at naturvidenskab kan været et storartet værktøj til at afdække rigtig sandhed.

Det er ret væsentligt for sidste dages hellige. Sandheden giver os ikke alene et bedre grundlag for at træffe praktiske beslutninger (»Nej tak, jeg skal ikke årelades i dag!«), men det bidrager også til vores forståelse af evangeliet. Som præsident Brigham Young (1801-1877) sagde: »Der findes ingen anden sandhed end den, der tilhører evangeliet. Hvis man kan finde en sandhed i himmelen, på jorden ... hører den til vores lære.«²

Hvorfor over for hvordan

Når vi taler om, hvordan videnskab bidrager til de sandheder, vi kender, er vi selvfølgelig nødt til at være sikre på, hvilken slags sandhed videnskab kan afdække – og hvilken den ikke kan. En måde at gøre det på er ved at spørge, hvilken slags spørgsmål man kan besvare naturvidenskabeligt og hvilke man ikke kan.

Søster Ellen Mangrum, som har studeret til kemiingeniør på polyteknisk læreanstalt i Rensselaer i New York i USA,

forklarer det således: »Naturvidenskab forklarer hvordan. Men den kommer til kort, når det gælder svaret på hvorfor.« Hun tilføjer, at religion er det, der forklarer hvorfor, som hvorfor jorden blev skabt, og hvorfor vi er her.

Den berømte fysiker Albert Einstein troede også, at religion og naturvidenskab har forskellige, supplerende formål.

»Videnskab kan kun fastlægge, hvad der er, ikke hvad der bør være,« skrev han. Uden for videnskabens domæne, forbliver værdinormer af enhver art stadig nødvendige.«³

Hvad betyder det for en sidste dages hellig? For det første ved vi, at videnskabelig forståelse altid vil ændre sig. Når alt kommer til alt, handler videnskab jo om at finde bedre forklaringer på, hvordan verden omkring os fungerer. Når vi ved det, behøver vi ikke at kigge i de nyeste undersøgelser for at forstå al livets »hvorfor« eller »burde.« Vi kan stole på, at Jesu Kristi uforanderlige evangelium kan hjælpe os til at træffe valg mellem rigtigt og forkert.

Det hele passer

Præsident Russell M. Nelson, præsident for De Tolv Apostles Kvorum og anerkendt hjertekirurg, har talt om, hvordan religion og videnskab passer sammen.

»Der er ingen konflikt mellem videnskab og religion,« sagde han. Konflikt opstår kun som følge af ufuldstændig kundskab om enten videnskab eller religion eller begge dele ... Uanset om sandhed kommer fra et laboratorium eller gennem åbenbaring fra Gud, er den forenelig!⁴

Så har I aldrig haft spørgsmål om, hvordan jordens alder, dinosaurerne, evolution eller alt mulig andet, man lærer i naturfag passer sammen med evangeliet, så er det godt! Det passer nemlig sammen, men der er stadig mange spørgsmål, fordi der stadig er meget, vi skal lære. Bror Brian Down, farmaceut og forsker fra Quebec i Canada, har sagt, at han ser frem til den tid, hvor alt skal åbenbares for os (se L&P 101:32-34).

I mellemtiden »er vi begrænsede i vores evne til at forstå alle verdens mysterier omkring os igennem videnskabelige bestræbelser,« siger han. »På samme måde er vi begrænset i vores forståelse af Guds mysterier og hans storslåede skaberværk for sine børn.«

Så der er ingen grund til bekymring, hvis der synes at være en konflikt mellem jeres forståelse af evangeliet og det, I lærer i naturfag. I virkeligheden kan intet som videnskaben afdækker modbevise jeres tro.

Så interesserer I jer for naturfag, så lær alt, I kan, om jeres interesseområde! Jeres tro kan endda være en fordel for jer. Bror Richard Gardner, lektor i biologi ved Southern Virginia University, siger, at hans tro på Jesu Kristi evangelium har været en stor hjælp for ham.

»Når forskningen til tider blev svær, og intet syntes at virke – og sådan er det tit med forskning – har det at have et perspektiv med evangeliets velsignelser hjulpet mig igennem det,« siger han.

Broder Down har også følt, at hans tro har hjulpet ham med hans videnskabelige arbejde.

»Jeg har altid arbejdet i den tro, at der var en logik og orden i alting, og hvis jeg forfulgte et spørgsmål langt og hårdt nok, så ville vor himmelske Fader til sidst åbne mit sind for svaret,« siger han.

Glæden ved videnskabelige opdagelser

Vores tro på Kristus og hans evangelium kan også hjælpe os til at være ydmyge og åbne for den sandhed, vi søger, uanset om den er videnskabelig eller åndelig.

»Der er meget, vi ikke ved i videnskaben, og der er meget om Gud, som han endnu ikke har åbenbaret,« siger Gardner. »Så det er vigtigt at have et åbent sind, når der kommer mere information til os, og ikke lade sig forvirre i mellemtiden.«

For eksempel tror nogle mennesker kun på Gud, fordi de ikke kan finde nogen anden forklaring på deres observationer om verden. Det kan betegnes som at tro på en »Gud i mangel på andre svar«, og det kan gøre folk nervøse for videnskabelige opdagelser. Gardner kommer med et eksempel:

»Nogle mennesker har troet på Gud, fordi der ikke er fuldstændigt videnskabeligt bevis i form af fossiler (dvs. at evolutionsteori ikke forklarer dem, hvordan vi er kommet her). Men hvad sker der med vores tro, når opdagelsen af nye fossiler udfylder huller i teorien? Vi bør i stedet søge et sikkert vidnesbyrd om Gud gennem Helligånden, så vi kan glæde os over enhver videnskabelig opdagelse i stedet for at bekymre os om dem.«

Når vi har den tilgang, husker vi, at både videnskab og religion kan hjælpe os i vores søgen efter sandhed, og at al sandhed i sidste ende kommer fra den samme kilde: Gud.

»Gud kunne åbenbare alt, han ønsker, deriblandt alle videnskabelige fakta,« siger Gardner. »Og han har helt afgjort inspireret videnskabsfolk, opdagere og ingeniører, men han

giver dem ikke bare alle svarene. Han ønsker, at de og vi skal bruge vores hjerne, så han lader os finde ud af, hvordan videnskaben virker, og hans åbenbaringer til Kirken handler i stedet om, hvordan Kirken skal organiseres, og især om, hvordan vi kan komme til Kristus og blive frelst.

Hans personlige åbenbaringer til os kan være af enhver art, men de lader os især vide, at han lever og elsker os, at Kristus satte frelsesplanen i kraft, at vi har en levende profet i dag, at vi kan følge Guds plan, og at det vil være enhver umage værd at gøre det. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

NOTER

1. Se fx K. Codell Carter og Barbara R. Carter, *Childbed Fever: A Scientific Biography of Ignaz Semmelweis*, 1994.
2. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 16.
3. Albert Einstein, i »Science and Religion«, i Ken Wilber, *Quantum Questions: Mystical Writings of the World's Greatest Physicists*, 1984.
4. Russell M. Nelson, i Marianne Holman Prescott, »Church Leaders Gather at BYU's Life Sciences Building for Dedication«, *Church News*, 17. apr. 2015, LDS.org.

SPØRGSMÅL & SVAR

MED DR. RICHARD GARDNER,
specialist i molekylær cellebiologi

Hvordan blev du interesseret i naturvidenskab?

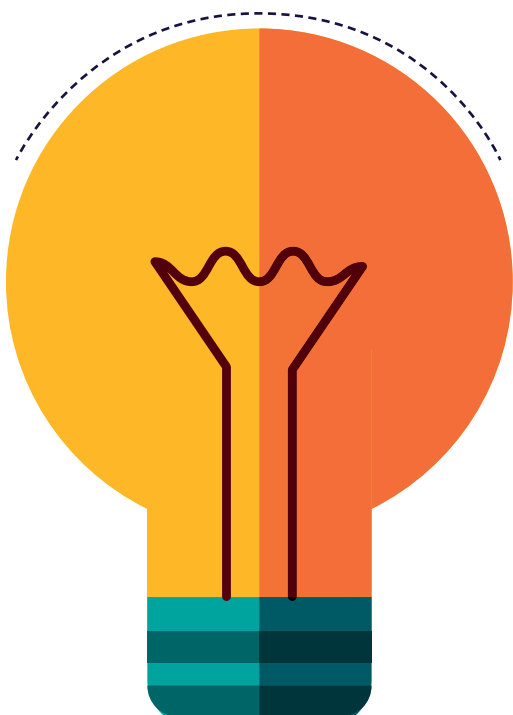
Min far var botaniker, og han gjorde mig interesseret i naturvidenskab. Da jeg voksede op, legede jeg med hans mikroskoper og andet laboratorieudstyr og hørte ham tale om planter og svampearter. Og min farfar, som var genetiker, gav mig nogle bananfluer, da jeg var ni. Jeg tog alle de naturvidenskabelige fag, jeg kunne i high school, og havde særlig stor fornøjelse af at lave en insektsamling. Jeg besluttede mig i en tidlig alder for at få en ph.d. i naturvidenskab, fordi jeg godt kan lide at vide, hvordan tingene virker, og jeg elsker at lære.

Har dine videnskabelige ambitioner styrket din tro?

Jo mere jeg har lært om hver enkel celles kompleksitet, jo mere forundret er jeg. Jeg har to store plakater med små diagrammer over de fleste kemiske reaktioner i en typisk celle. Alle disse reaktioner er meget kontrollerede. Engang viste jeg dem for en præstedømmeklasse, som jeg underviste. Jeg mindede dem om Kristusfiguren på Tempelpladsen og andre SDH-besøgscentre. Bag statuen er der et maleri af universet og hentydningen i det er: »Her er Skaberen af alt dette!« Men jeg foreslog at sætte disse plakater bag statuen. De er ikke lige så kønne som maleriet af universet, men han skabte også denne cellekemi og forstår den i alle detaljer!

Hvordan har din tro hjulpet dig i dit videnskabelige arbejde?

Da jeg forskede, og nu, hvor jeg for det meste underviser i naturvidenskab, er min tro vigtig for mig, for jeg kan ikke få et fuldstændigt billede uden. At lære hvordan cellerne arbejder uden at vide, hvorfor vi er her på jorden, ville være utilfredsstillende.

Ældste Hugo E. Martinez

De Halvfjerds

FORBEREDELSE OG HANDLING

At forberede sig og deltage i Herrens værk vil ændre jeres liv.

Jeg var seminarlærer i seks år. Vi mødtes kl. 6.00 hver morgen i mit hjem i Puerto Rico. Det var et stort arbejde at forberede sig på at undervise hver dag fra mandag

KOM MED ET ØNSKE
OM AT LÆRE

til fredag. Men jeg nød det, og det gjorde, at jeg fik en endnu større kærlighed til Kirkens unge.

Jeg lagde mærke til, at hvor meget eleverne fik ud af seminar afhæng af deres forberedelse. Så hvis I gerne vil have en masse ud af en seminarlektion, så opfordrer jeg jer til at studere på forhånd og tænke over det. Kom til klassen med en tørst efter kundskab. Kom som et lille barn, altid rede til at lære. Forbered jer så I kan deltage og dermed også undervise hinanden. Kom med spørgsmål. Det kan være, I får svar igennem en anden ung, et skriftsted, der bliver læst op, eller en kommentar, læreren kommer med.

Den bedste undervisning i enhver klasse eller ethvert møde i Kirken

finder sted, når I har forberedt jer, og I modtager åndelige tilskyndelser i form af tanker. Skriv dem ned og gør noget med dem. Se efter flere skriftsteder, generalkonferencetaler eller artikler i Kirkens tidsskrifter om disse tanker og ideer. Overvej dem i jeres sind og hjerte og vær rede til at tjene, for når I en gang er blevet oplyst af disse sandheder, vil Herren bruge jer til at hjælpe andre.

Da jeg senere tjente som missionspræsident med min hustru, indså jeg, at seminar er en storslået forberedelse til at tjene som missionær. I årenes løb har jeg set evangeliets forunderlige kraft velsigne dem, som har været trofaste seminarerelever. De har anvendt det, de lærte under

FORBERED JER
TIL AT DELTAGE

lektionerne, i forbindelse med store udfordringer i livet og er kommet igennem dem, ja endog vendt tilbage til Kirken, hvis de i en periode har været mindre aktive.

I er meget dyrebare for Herren. Det er I virkelig. Arbejdet med de unge består i at forberede dem til mission og til missionærtjeneste. I må forstå, at når I fortsætter med at missionere og fortsætter med at forberede jer, vil det motivere og vejlede jer til større udvikling som en af Herrens missionærer. I behøver ikke at have et missionærnavneskilt for at missionere, for Jesu Kristi navn er skrevet i jeres hjerte på grund af jeres pagter.

I KAN UDFØRE
DETTE ARBEJDE

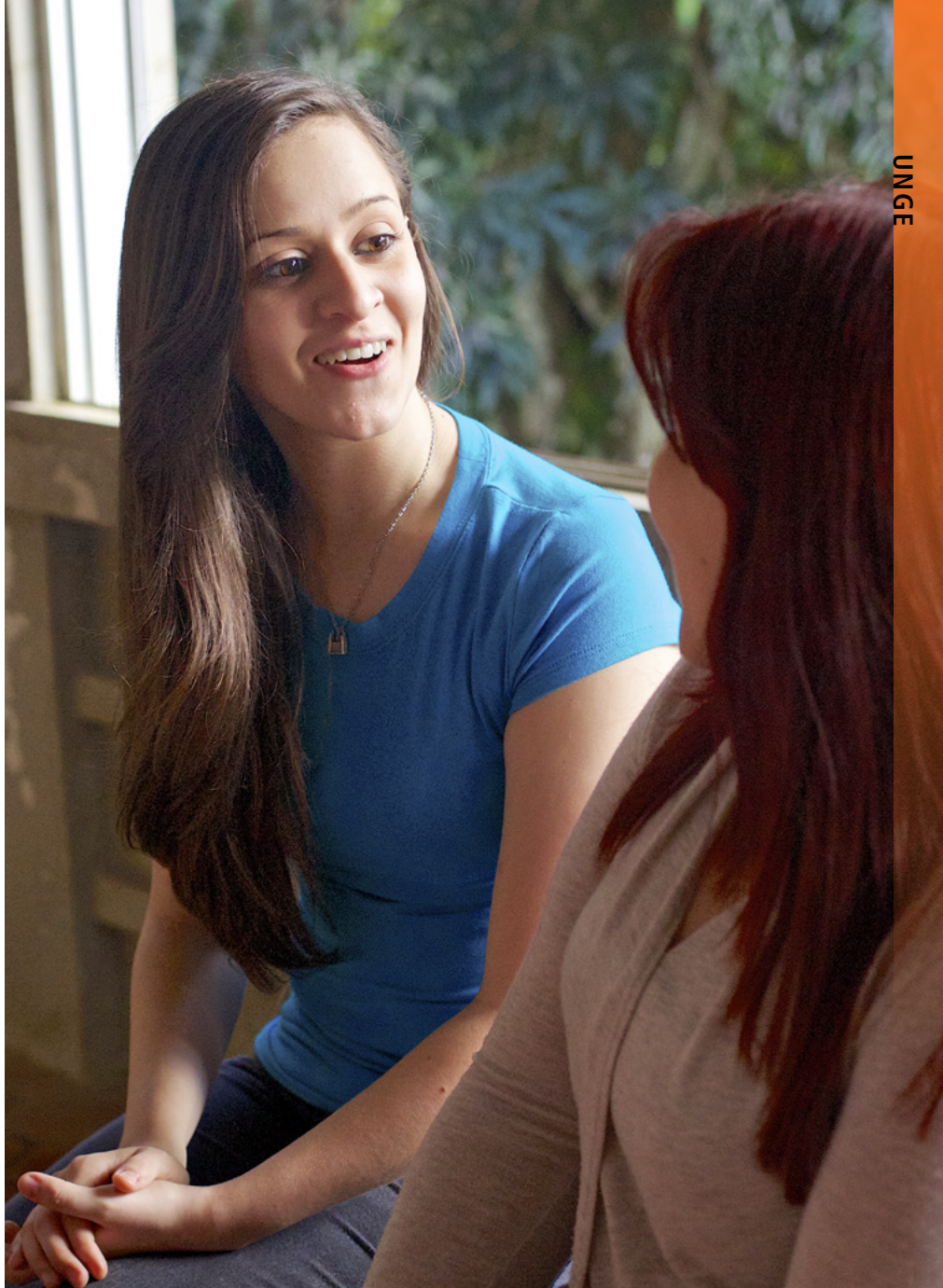
Det samme er sandt, når det gælder slægtshistorie og tempeltjeneste. I Det Caribiske Område, hvor jeg tjente, har stave, der bruger unge som slægts-historiske konsulenter fx en højere procentdel af medlemmer, der finder navne til tempeltjeneste og udfører ordinancerne. I en stav er der 20 unge, som er blevet kaldet til slægtshistoriske konsulenter i et år, inden de bliver gamle nok til at tage på mission. Når

de besøger medlemmer i deres hjem for at vise dem, hvordan man laver slægtshistorie, taler de med folk på vej derhen og fortæller dem om slægtshistorie og templet. Det er missionering!

DET VIL VELSIGNE OG ÆNDRE JERES LIV

Når de tjener på mission, håber jeg, at de allerede har følt Ånden på en stærk måde – forhåbentlig i deres hjem, og hvis ikke der, så kan de ganske afgjort, når de missionerer, laver slægtshistorie og gør tjeneste i templet. Så når de ankommer til missionærskolen, håber jeg ikke, at nogen af dem siger: »Her har jeg følt Ånden stærkere end nogensinde før i mit liv.« De bør have følt Åndens indflydelse stærkt inden da.

Herren elsker jer. Hans hensigt med slægtshistorie, tempeltjeneste og missionering er, at I driver det frem. I har evnerne og kundskaben til det. Når I forbereder jer godt, kan I udføre det arbejde. Det vil velsigne og ændre jeres liv. ■

TIL ERINDRING AF FRELSESEN

Eric B. Murdock

Kirkens Tidsskrifter

Hver uge er vi velsignet med muligheden for at deltage i nadveren, når vi kommer i kirke. Det er faktisk en af de væsentligste årsager til at gå i kirke om søndagen. Men ved I, hvorfor nadveren er så vigtig? Der er en ting, vi lover, der gør det til en af de vigtigste og helligste ordinancer i Kirken – at erindre Jesus Kristus.

Tænk over, at erindringen af Frelseren er en væsentlig del af nadverbønnerne. I dem lover vi, at vi »altid [at] erindre ham« (L&P 20:77, 79), ikke bare om søndagen,

men *altid*. Når vi altid erindrer Frelseren, vil vores liv afspejle hans standarder og lære, og vi vil opleve en mægtig og styrkende indflydelse i vores liv.

Sådan hjalp erindringen en ung mand

Da en Guds engel fx kaldte Alma den Yngre til omvendelse, faldt Alma om på jorden og kunne hverken tale eller røre sig i flere dage. I den tid blev han plaget ved erindringen om sine synder, men han »erindrede ... at have hørt [sl]in far profetere ... angående en Jesus Kristus, Guds Søn, som skulle komme for at sone for verdens synder.« Så sagde han: »Se, da mit sind greb fat om denne tanke, råbte jeg i mit hjerte: O Jesus, du Guds Søn, hav barmhjertighed med mig, som er i bitterheds galde og er omsluttet af dødens evigtvarende lænker. Og se nu, da jeg tænkte dette, kunne jeg ikke mere erindre mine smerter« (Alma 36:17-19).

Alene tanken om Kristus førte til, at Alma bad om nåde, som lettede hans skyldfølelse og smerte og hjalp ham til at omvende sig. Som Alma kan vi vende vores liv til Kristus og opleve den lykke, der følger af at efterleve evangeliet. Det begynder med vores valg om at erindre Jesus Kristus og kraften i hans forsoning.

Der er store velsignelser ved at erindre Jesus Kristus ved at deltage i nadveren.

HER ER FEM ANDRE VELSIGNELSER, DER FØLGER AF AT HOLDE LØFTET OM ALTID AT ERINDRE FRELSEREN.

1. Hans Ånd vil være hos os

Når I deltager i nadveren om søndagen, mindes I om løftet om, at dersom I erindrer Kristus, holder hans befalinger og tager hans navn på jer, kan I altid have hans Ånd hos jer. I en verden fuld af udfordringer, er det let at fare vild. Men har I Helligånden med jer, kan I »ved Helligåndens kraft ... kende sandheden af alt« (Moro 10:5). Herrens Ånd kan være jeres vejleder og velsigne jer med vejledning og beskyttelse.

2. Han kan give os styrken til at modstå fristelse

Vores bedste og mest sikre forsvar mod fristelse er vores tro på Jesus Kristus (se Alma 37:33). Når vi har fokus på Kristus, genkender vi Satans løgne og opdager hans forsøg på at bedrage os. Eftersom Jesus mødte fristelsen uden nogensinde at give efter for den, kan vi stole på ham, når vi møder fristelser. Nefi belærte om, at de, der holder fast ved Guds ord, aldrig skulle »fortabes, ej heller kunne Modstanderens fristelser og brændende pile overvælde dem« (1 Ne 15:24). Når vi erindrer Frelseren og hans lære, kan han løfte og styrke os mod fristelser.

3. Hans eksempel er en vejledning for os

Jesus siger ikke blot, hvor vi skal gå hen for at få evigt liv, han viser vejen. Han sagde: »Jeg er vejen og sandheden og livet« (Joh 14:6). Kristus er det fuldkomne eksempel. Da Jesus gik omkring på jorden underviste han om og udviste kærlighed, mildhed, ydmyghed og medfølelse. Han brugte sin tid på at undervise, tjene og elske andre.

MERE OM NADVEREN

For at lære mere om Frelseren og nadveren, kan I læse:

- Jeffrey R. Holland, »Gør dette til ihukommelse af mig«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 67.
- Cheryl A. Esplin, »Nadveren – en fornyelse for sjælen«, *Liahona*, nov. 2014, s. 12.

I alt, han gjorde, adlød han sin Faders vilje (se Joh 5:30). I alting har Frelseren vist et eksempel på, hvordan vi bør leve, og han opfordrer os alle til at følge hans eksempel.

Befinder I jer nogensinde i en situation, hvor I ikke ved, hvor I skal gå hen, eller hvad I skal gøre, så husk Frelseren. Han sagde: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys« (Joh 8:12).

4. Han kan hjælpe os med at tjene andre

Jesus satte altid andres behov foran sine egne. Han »færdedes overalt og gjorde vel« (ApG 10:38). Han helbredte de syge og hjalp folk omkring sig. Når vi erindrer Jesus, husker vi også den uselviske tjeneste, der prægede hans liv. Vi husker også, at han har bedt os om at tjene ham ved at tjene andre. »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:17).

Herren vil åbne jeres øjne, så I kan se, hvem omkring jer, der har brug for jeres hjælp. I vil også blive vejledt til, hvordan I bedst kan hjælpe dem. Jeres liv vil blive lykkeligere og mere meningsfyldt, når I tjener andre venligt i små og enkle ting. Tjeneste giver en følelse af fred og glæde i livet.

5. Vi kan omvende os

Vi kan alle komme til kort, når det gælder at holde buddene, selv når vi oprigtigt prøver, men takket været Jesu Kristi liv og mission, er der en vej tilbage.

Erindring af Jesus Kristus minder os om omvendelsens gave, som vi har fået tilbudt gennem hans sonoffer. Jesus opfordrer os alle til at omvende os, og vi oplever glæde, når vi vender os fra synd og til ham. Når vi har et oprigtigt ønske om at ændre os og holde buddene, lover Herren: »Den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem« (L&P 58:42).

Når I deltager i nadveren, lover I altid at erindre Frelseren. Jo mere I har Kristus i tankerne, jo mere central bliver han i jeres liv, og jo mere vil han lede og vejlede jer til at nå jeres fulde potentiale. Det vil altid velsigne jer altid at erindre Frelseren. ■

REDEDE MIN SABBAT

Mackenzie Brown

Jeg var sent på den! Jeg trak i en pæn kjole, greb en hårelastik, kørte i kirke, parkerede og skyndte mig indenfor. Puha! Jeg fandt en plads på forhøjningen, lige som biskoppen skulle til at indlede nadvermødet.

Jeg skulle holde tale den søndag, så jeg så mine noter hurtigt igennem for at sikre mig, at jeg ikke glemte noget. Der gik ingen tid før nadvermødet var forbi, og jeg skulle i søndagsskole. Endnu en nadversucces!

Eller var det?

I ugens løb begyndte jeg at tvivle på det. Det blev søndag endnu engang, og da jeg sad til

nadvermødet og overvejede, hvad nadveren betød for mig, slog en tanke mig: Hver uge lover jeg altid at huske Jesus Kristus, men hvor godt gjorde jeg egentligt det?

Jeg ville gerne ændre mig, så jeg besluttede mig for at lægge en ugeplan.

- I løbet af ugen brugte jeg tid på at overveje min opførsel og bad om tilgivelse for mine synder. Jeg sørgede også for at komme i kirke tids nok til at høre præludiet og føle Ånden.
- Under nadveren huskede jeg på Jesus Kristus og hans forsoning. Jeg overvejede bønsonst, hvad jeg

gjorde rigtigt, og hvad jeg gjorde forkert. Jeg spurgte: »Herre, hvad mangler jeg så?« (se Matt 19:20).

- Hver dag bad jeg om hjælp til at forbedre mig og huske Kristus.

Efterhånden som jeg fulgte min plan, kom jeg til at elske nadveren. Jeg elskede at bede til vor himmelske Fader og tale med ham om mit liv. Hvordan min opførsel end havde været i ugens løb, så var jeg altid taknemlig for Jesu Kristi forsoning og muligheden for at ændre mig og blive bedre. Nu har jeg lært, at nadveren ikke blot er noget, der sker om søndagen, den har med *hver* dag at gøre.

Forfatteren bor i Utah i USA.

DELVIST TIL STEDE?

»Tænker I dybt over Frelseren og hans sønner for jer, når I bliver bedt om at forberede, velsigne, omdele eller tage nadveren?«

Ældste M. Russell Ballard Fra De Tolv Apostles Kvorum.

»Den største generation af unge voksne«,

Liahona, maj 2015, s. 68.

Lær at være ET LYS FOR VERDEN

Victor de Jesus Cruz Vargas

Jeg blev født i Den Dominikanske Republik og er opvokset i Kirken. Jeg voksede op omgivet af store ledere, som prøvede at hjælpe mig til at følge den rette vej. Jeg drømte om at tjene på mission og hjælpe mennesker.

Min far rejste til USA i jagten på et bedre liv for os, så min mor stod alene med opdragelsen af mig og mine søstre. Sommetider følte jeg mig alene, men det var jeg aldrig, for jeg kunne tale med mine ledere i Kirken om alle mine problemer.

Da vi flyttede til USA, begyndte problemerne for alvor. Vi tilhørte en lille gren og jeg havde gode ledere, som ønskede at hjælpe mig, men mine skolekammerater prøvede at trække mig væk fra evangeliet. Desværre begyndte jeg at tale uvenligt til min mor, og jeg hørte sjældent efter, hvad hun sagde.

Jeg tog med i kirke hver søndag, men jeg havde ikke rigtig lyst og jeg vidste ikke længere, om jeg havde lyst til at tage på mission.

En morgen slog jeg op i Mormons Bog, og den åbnede sig præcis på mit yndlingsskriftsted 3 Nefi 12:14-16:

»Sandelig, sandelig siger jeg jer: Jeg byder jer at være et lys for dette folk. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.

Se, tænder man et lys og sætter det under en skæppe? Nej, men på en lysestage, så det giver lys til alle, der er i huset.

Lad derfor jeres lys skinne for dette folk således, at de må se jeres gode gerninger og ære jeres Fader, som er i himlen.«

Det fyldte mig med stor glæde at læse dette, for det hjalp mig til at huske, hvad jeg havde lært i seminar, og hvor storslået Faderens plan er. Så jeg besluttede mig for at prøve at være et lys for verden.

Jeg inviterede to fætre med i kirke. En af dem var mindre aktiv, og han blev aktiv. Den anden var ikke medlem, og jeg fik lov til at døbe ham.

Et år senere modtog jeg min kaldelse til at tjene på mission i Californien i USA. Da jeg tjente, så jeg uden skyggen af tvivl, at dette er Jesu Kristi sande evangelium. I takt med at jeg hjalp folk, voksede mit vidnesbyrd sig stærkere, og hver gang jeg læste i skrifterne, læste jeg versene i 3 Nefi om at være et lys for verden op. ■

Forfatteren bor i Den Dominikanske Republik

Uanset hvem I er

Linda Davies

Baseret på en sand historie

»Åh nej,« tænkte Andi. »Hvordan skal det gå, når jeg ikke er besejlet til min familie?«

»Jeg er Guds kære barn, og han har sendt mig her« (Børnenes sangbog, s. 2).

»Lige som det skal være,« tænkte Andi, da hun kastede et hurtigt blik i spejlet. Hun havde sin røde yndlingskjole på. Hun prøvede altid at se så fin ud om søndagen, som hun kunne. Hun løb ned for at spise morgenmad.

Andi havde lige taget den sidste bid af sin mad, da der blev truttet i hornet på familien Reeders bil udenfor. »Hej, mor! Hej, far!« sagde Andi og kyssede dem farvel, da hun løb ud af døren.

Selvom Andis mor og far ikke var medlemmer af Kirken, opmuntrede de Andi til at tage i kirke hver uge. Familien Reeder havde kørt hende næsten hver søndag, siden hun var blevet døbt og bekræftet. Andi

kunne godt lidt, hvordan de altid fik hende til at føle sig velkommen og elsket.

Efter nadvermødet var det tid til Primary. Andi var glad for at komme i bror og søster Longs væbnerklasse. De var venlige, og deres lektioner var altid de bedste.

»I dag skal vi tale om templer,« sagde søster Long. »Hvad ved vi om templer?«

Andi kunne svare en ting: »Vi kan udføre dåb i templet.« Det var hun meget spændt på, for hvert år tog de unge piger i hendes menighed til templet for at udføre dåb. Og snart kunne Andi også tage med.

»Fint, Andi. Hvad ved vi ellers?«

»Man kan blive gift i templet,« sagde Andis ven, Allison.

»Meget fint,« sagde søster Long. »Noget andet?«

»Familier kan være sammen for evigt, når de er blevet besejlet i templet,« tilføjede Allison.

»Men ikke min familie,« tænkte Andi. »Mor og far er ikke blevet besejlet i templet.« Pludselig kunne hun mærke, at det brændte i kinderne, og hun fik tårer i øjnene.

»Er du okay, Andi?« spurgte søster Long.

»Ja,« snøftede Andi og prøvede at holde tårerne tilbage. Men hun kunne mærke sit hjerte hamre resten af klassesiden.

ILLUSTRATIONER: BRAD TEARE

Da klassen var færdig, satte søster Long sig ved siden af Andi og lagde en arm om hende. »Hvad er der galt?« spurgte hun.

»Jeg kan ikke være sammen med min mor og far for evigt,« sagde Andi. »De er ikke blevet gift i templet. Hvem hører jeg så sammen med, når jeg er død? Elsker min himmelske Fader mig, selvom mine forældre ikke er medlemmer?«

Søster Long så Andi direkte i øjnene. »Uanset hvem du er, og om din familie har været i templet

eller ej, så er du stadig en del af vor himmelske Faders familie. *Du* kan altid holde dig nær til ham og være et eksempel for andre. Han vil altid elske, vejlede og beskytte dig, uanset hvad. Han ønsker at velsigne dig og din familie. Du er Guds barn, Andi.«

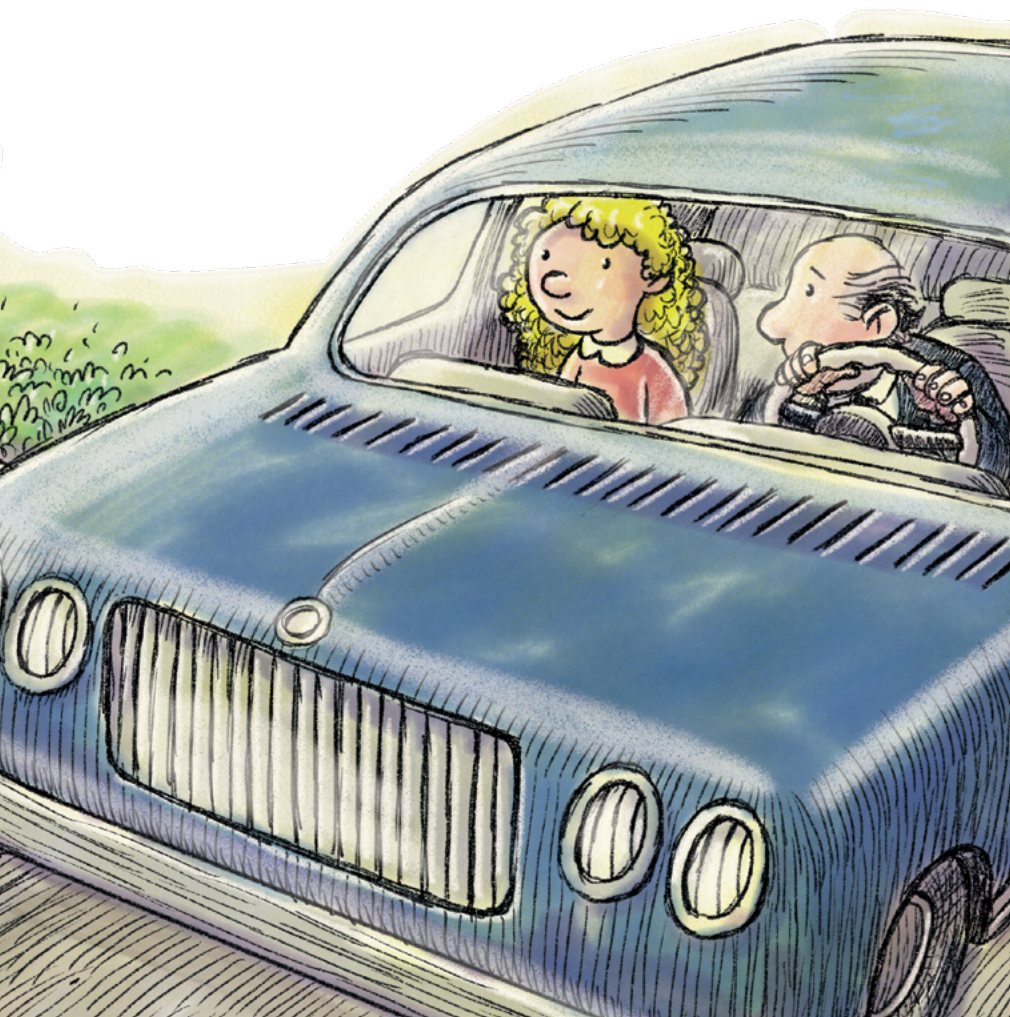
Lige der sprang Andis hjerte et slag over, og det holdt op med at hamre. Nu kom der en dejlig, varm følelse i stedet for. Hun vidste, at det, hendes lærer havde sagt, var sandt. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

HVAD KAN I GØRE?

Hvad kan I gøre, hvis jeres forældre eller andre i jeres familie ikke ønsker at være en del af Kirken?

- Husk, at de frit kan vælge, og at vor himmelske Fader elsker dem.
- Fortæl dem, at I elsker dem.
- Vær et godt eksempel ved at efterleve evangeliet.
- Husk alt det gode ved dem.
- Bed om at vor himmelske Fader vil lade dem føle hans kærlighed og føre dem til Kirken.

Clarence mod favoritten

Lori Fuller

Kirkens Tidsskrifter

Baseret på en sand historie

Clarence stirrede ud af bilruden, da man kunne se havnen. Både vuggede i vandet foran farverige huse og butikker. København var en smuk by fyldt med slotte, palæer og parker. Den lignede slet ikke Clarence hjemby i Utah i USA. Clarence kunne se de støvede gader for sig, hvor han løb om kap, da han var dreng. Nu var han på det amerikanske atletiklandshold, og i morgen skulle han møde den danske favorit i et vigtigt løb.

Bilen standsede foran en lille kirkebygning, hvor mødet allerede var begyndt.

Da Clarence satte sig på bageste række, var der en af missionærerne på forhøjningen, der genkendte ham fra en avisartikel om morgendagens løb. Grenspræsidenten bad Clarence om at komme op og tale.

Da Clarence havde fortalt, hvorfor han var der, rejste en dreng sig op og rakte hånden i vejret. »Tror du, at du kan slå den danske mester,« spurgte han.

Clarence vidste ikke helt, hvad han skulle sige. Den danske

løber *havde* en bedre tid i et af sæsonens løb.

»Selvfølgelig kan han det,« sagde en af missionærerne, inden Clarence kunne nå at svare. »For han efterlever visdomsordet.« Han slog op i skrifterne på Lære og Pagter 89. Han læste løftet til dem, som holder visdomsordet, om, at de »skal løbe og ikke blive trætte, og skal gå og ikke blive matte« (L&P 89:20).

Hvad kunne Clarence sige? *Han* vidste, at visdomsordet var sandt. Og som barn havde han lovet altid at holde det. Men det betød ikke i sig selv, at han ville vinde dette

CLARENCE VALG

Clarence F. Robison deltog i De Olympiske Sommerlege i 1948 og fik stor succes som træner i college-atletik. Som ung havde han lovet, at han altid ville overholde visdomsordet. Han vidste, at det ikke betød, at han vandt alle sine løb. Men han vidste, at vor himmelske Fader kunne hjælpe ham til at gøre sit bedste, når han var ren og værdig og havde tro.

løb. Det krævede også øvelse og dygtighed at vinde. Da Clarence gik fra mødet, tænkte han: »Der kommer jo alligevel ikke nogen fra kirken til løbet i morgen.«

Da Clarence varmede op til løbet næste aften, så han op og fik øje på de to missionærer med en gruppe på ca. 17 drenge. De *var* kommet!

Da de kom tættere på hinanden, hviskede en af missionærerne til Clarence: »Løb, som du aldrig har løbet før, i aften.« Mange af drengene var ikke medlemmer af Kirken, men de var kommet med deres venner for at se, om det med visdomsordet virkelig kunne være rigtigt.

Clarence blev nervøs. Det var ikke sikkert, at hans bedste var godt

nok i det løb. Men han løb for et princip i Jesu Kristi evangelium. Han *havde* noget at vinde. Han havde aldrig bedt om at vinde før, men han fandt et sted, hvor han kunne bede uforstyrret.

Han bad: »Kære himmelske Fader, jeg ved, at visdomsordet er sandt, og jeg har aldrig brudt det. Vil du velsigne mig med sejr i dette løb.« Da han gik hen til startlinjen, vidste han, at vor himmelske Fader havde hørt hans bøn. Han satte sin lid til vor himmelske Faders vilje.

Den aften regnede det, og banen var lidt mudret. Da Clarence begyndte at løbe, følte det som så mange andre 1500 meter-løb, han havde løbet. Tempoet var højt, og

den danske favorit havde lagt sig i spidsen. Men da Clarence var færdig med tredje omgang, var han pludselig ikke træt mere. Han begyndte at løbe hurtigere, og det gjorde ikke ondt. Og selv hurtigere end det, gjorde det stadig ikke ondt. Han løb udenom den danske mester og *øgede stadig* farten.

Da Clarence kom rundt i svinget, råbte hans træner: »Sæt farten ned! Ellers når du aldrig målstregen!« Men Clarence vidste, at han kunne blive ved med at løbe. Da han nåede målstregen, lå han næsten 50 meter foran den danske løber. Han vidste, at han havde vundet, fordi vor himmelske Fader havde besvaret hans bøn, og fordi visdomsordet var sandt. ■

Venner og tro

Melissa Heaton er fra Utah i USA

Hej!
Jeg hedder
Ivana.

Jeg bor i Bogotá
i Colombia, og jeg er
standhaftig, fordi jeg
fortæller mine venner
og familie om
evangeliet.

*Jeg går på en katolsk pigeskole. Det
jeg tror på, adskiller sig lidt fra det,
mine klassekammerater og lærere tror
på, men de respekterer mig, og jeg
respekterer dem. De vil gerne vide
mere om min tro, så jeg får mulighed
for at fortælle om den. Her ses jeg
sammen med min ven Luisa.*

En lærer spurgte, om vi troede på det samme som katolikkerne. Jeg fortalte hende, at vi tror på Jesus Kristus. Jeg fortalte også om Mormons Bog, Bibelen og Lære og Pagter.

Min far er ikke medlem af vores kirke, men han kommer med til aktiviteterne. Jeg driller ham med, at han er »kato-mon« (katolsk-mormon).

Vi har været i Salt Lake City til generalkonference og hørte præsident Monson tale. Hans ord var så smukke, og de lærer os om evangeliet.

Jeg inviterede en af mine skolekammerater med til min dåb, og hun kom! Jeg er glad for, at jeg kunne dele den oplevelse med hende.

IVANAS RÅD OM AT VÆRE STANDHAFTIG

Smil og fortæl historier fra kirken og skrifterne.

Kom i kirke hver søndag.

Hold familieaften.

Prøv at læse i skrifterne hver dag.

Templet i Bogotá i Colombia er smukt. Jeg vil gerne indenfor en dag, så jeg kan lære mere om evangeliet. Min ven Laura kom med mig.

Ældste
M. Russell Ballard
De Tolv Apostles
Kvorum

Hvordan bliver missionærerne kaldet?

For det første skal jeres biskop og stavspræsident interviewe jer.

Dernæst ser en af de tolv apostle jeres billede og information om jer på en computerskærm.

De ser jer ind i øjnene.

Og med Herrens Ånds kraft bliver I udpeget til en af Kirkens 409 missioner rundt om i verden.

Fra »Den bedste generation af unge voksne«, Liahona, maj 2015, s. 67, 69.

Når min mor og far skændes, så bliver jeg ked af det. Hvad kan jeg gøre?

Du kan bede til vor himmelske Fader Det får altid mig til at få det bedre.

Hayden H. er seks år og fra Alberta i Canada

Du kan bede en bøn for at hjælpe dine forældre over deres problemer og nynne nogle kirkesange, så du bliver i bedre humør.

Addison S. er 10 år og fra Washington i USA

Jeg ville prøve at fortælle dem en vittighed for at få dem i bedre humør og fortælle om, hvordan det går i skolen. Når de begynder at grine, kan jeg mærke Helligånden fortælle mig, at jeg har gjort det rette.

Elena M. er 12 år og fra Californien i USA

Mine søskende og jeg går ind på vores værelse og lytter til Tabernakelkoret. Det giver os fred.

Ben M. er 11 år og fra Brisbane i Australien

Jeg ville bede til vor himmelske Fader og bede ham om at hjælpe mine forældre, når de skændes, så de kan mærke Ånden og løse deres problemer.

Ethan M. er 11 år og fra Californien i USA

Max: Jeg ville give dem et kram og synge en primarysang for dem for at minde dem om Jesus.

Gabe: Hjælp dine forældre til at få det bedre ved at lave en tegning af din familie i himlen.

Max og Gabe C. er henholdsvis 6 og 10 år og fra Kochi i Indien

NÆSTE SPØRGSMÅL

»Hvordan ved jeg, at jeg er gammel nok til at begynde at faste?«

Har du nogle gode råd? Send os dit svar og et billede inden den 31. juli 2016. Send dem online på liahona.lds.org eller på e-mail på liahona@ldschurch.org. (Skriv »Question Corner« i emnelinjen). Husk at vedlægge en tilladelse fra dine forældre!

Hærføreren Moroni var modig

Hærføreren Moroni ledte nefitternes hær. Han elskede at adlyde vor himmelske Fader. Han hjalp de nefitiske soldater med at forsvare sig mod lamanitterne. Han mindede dem om vor himmelske Faders velsignelser. Han påmindede dem om deres frihed og deres familie, så de ikke mistede modet.

Mange børn i skolen taler et sprog, der gør mig utilpas. Min mor og jeg bad en bøn for at bede om mod og vide, hvad der var det bedste at gøre. Da de begyndte at bruge grimme ord igen næste dag, sagde jeg venligt: »Er I ikke søde at lade være med at bruge de ord. Jeg synes, det er ubehageligt.« Så sagde de: »Okay, undskyld.« Det gjorde mig glad, og jeg blev glad for at opdage, at vor himmelske Fader vil hjælpe mig, når jeg beder ham om det.

Bella T. er 10 år og fra Virginia i USA

Grant L. er 10 år og fra Florida i USA

Klip, fold og gem dette udfordringskort!

HÆRFØREREN MORONI

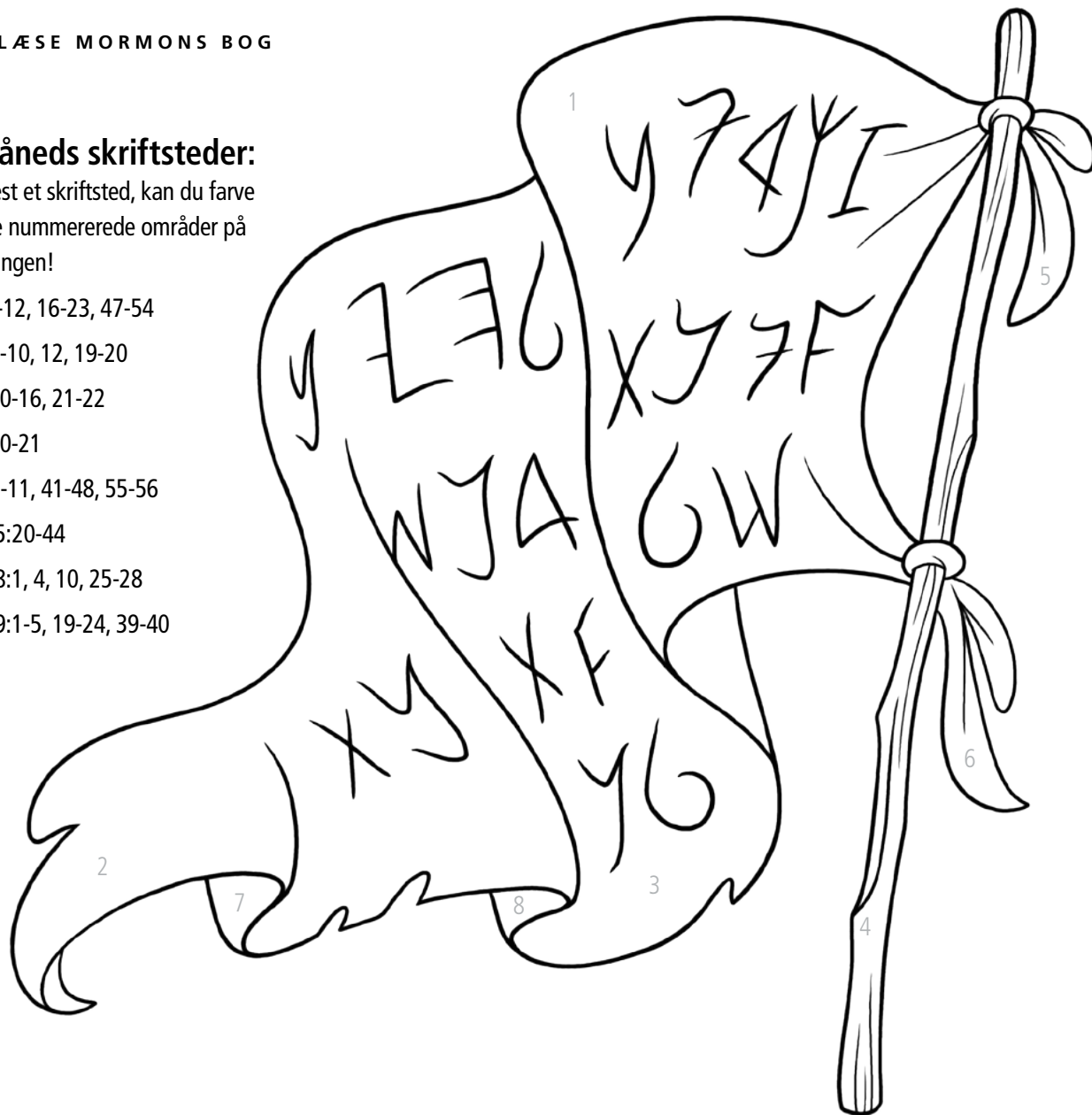
Jeg kan være modig!

- Lær Alma 48:11-12 udenad. Læs også vers 17!
- Hjælp en der er bekymret eller bange til at være modig. Bær dit vidnesbyrd om vor himmelske Fader for dem.
- Se kapitlerne 31-33 og 35 i videoerne om Mormons Bog på scripturestories.lds.org.
- Jeg udfordrer mig selv til at ...

Denne måneds skriftsteder:

Når du har læst et skriftsted, kan du farve de tilsvarende nummererede områder på frihedserklæringen!

- 1 Alma 43:9-12, 16-23, 47-54
- 2 Alma 44:1-10, 12, 19-20
- 3 Alma 46:10-16, 21-22
- 4 Alma 53:10-21
- 5 Alma 56:2-11, 41-48, 55-56
- 6 Helaman 5:20-44
- 7 Helaman 8:1, 4, 10, 25-28
- 8 Helaman 9:1-5, 19-24, 39-40

Frihedserklæringen

Moroni anførte nefitterne i en krig mod lamanitterne for at forsvare deres hjem og familie. Hærføreren Moroni lavede en frihedserklæring af sin kjortel. Han skrev et budskab på den for at minde nefitterne om, hvad de kæmpede for: »Til erindring om vor Gud, vor religion og frihed og vor fred, vore hustruer og vore børn« (Alma 46:12). Læs mere om det på side 76. Og hold øje med en ny læseudfordring i næste nummer! ■

Hærføreren Moronis banner

Der var engang en ond konge.
Han ville gerne herske over
nefitterne.

Moroni var hærfører for
nefitternes hær. Han var
stærk, og han elskede Gud.

Moroni ville gerne beskytte sit folk mod den onde konges hær.

Han valgte at lave et banner for sit folk.

Hærføreren Moronis flag skulle minde folket om, at de skulle følge Gud og forsvare deres familie. Så kunne de leve i fred. ■

Jeg tror, pionerbørn var stærke

Med overbevisning ♩ = 120-126

Tekst og musik:
Janice Kapp Perry

C Dm⁷ C F G

1. Jeg tror, pi - o - ner - børn var stær - ke, _____ trods mod - gang så holdt de dog
2. Jeg tror, pi - o - ner - børn var stær - ke, _____ og øn - sker mig så - dant et

C F Dm C

ud. _____ Jeg vil væ - re li - ge så tro - fast _____ og
mod. _____ Jeg er jo en sid - ste dags hel - lig _____ og

G D⁷ G C Dm⁷

hen - te min styr - ke hos Gud. _____ Jeg tror på Guds eg - ne pro -
vil væ - re ly - dig og god. _____ Jeg vil væ - re så - dant et

C F E⁷ Am

fe - ter _____ og øn - sker at ly - de hans bud. _____ Jeg
men' - ske, _____ der vi - ser de an - dre den vej, _____ som

F C Dm⁷ G⁷ C

vil ha - ve tro til at gø - re _____ al - ting for at tje - ne min Gud. _____
de pi - o - ner - børn be - gynd - te, _____ så Her - ren kan sto - le på mig. _____

Præsident Boyd K. Packer (1924-2015)

Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

ÅNDELIGE KROKODILLER

»Vrøvl,« sagde jeg. »Der er ikke nogen krokodiller derude.«

Jeg har altid gerne villet til Afrika og se alle dyrene, og endelig fik jeg mulighed for det ...

Vi stoppede ved et vandhul for at se dyrene komme og drikke. Det var i tørkeperioden, og der var ikke meget vand, faktisk kun små mudderhuller. Når elefanterne trådte ud i det vandede mudder, pressede det vand op i deres spor, som de andre dyr kunne drikke.

Især antiloperne var meget vagtsomme. De nærmede sig mudderhullet, men vendte så om og løb skræmte bort. Jeg kunne se, at der ikke var nogen løver i nærheden, så jeg spurgte vores guide, hvorfor de ikke drak. Hans svar, og det er selve lektien her, var: »Krokodiller.«

Jeg var sikker på, at han lavede sjov og spurgte en gang til: »Hvad er problemet?« Svaret lød igen: »Krokodiller.«

»Vrøvl,« sagde jeg. »Der er ikke nogen krokodiller derude« ...

Han kunne se, jeg ikke troede på ham, og jeg vil tro, at han besluttede sig for at lære mig en lektie. Vi kørte hen til et andet sted, hvor bilen kunne holde på en skråning over

mudderhullet, så vi kunne kigge ned på det. »Der,« sagde han. »Se selv.«

Jeg kunne ikke se andet end mudder, en smule vand og de nervøse dyr, der holdt sig på afstand. Men så fik jeg pludselig øje på den! En stor krokodille, som lå i mudderet og ventede på, at et uforsigtigt dyr skulle blive tørstigt nok til at komme hen og drikke ...

Guiden var venligere imod mig, end jeg fortjente. Min »det-ved-jeg-bedst«-indstilling til hans første udtalelse, kunne have udløst en opfordring som: »Så gå selv ud og se!«

Jeg kunne jo selv se, at der ikke var nogen krokodiller. Jeg var så selvsikker, at jeg tror, jeg kunne have været gået derud bare for at se, hvad der var. Sådant en arrogant holdning kunne have været livsfarlig! Men han var tålmodig nok til at undervise mig.

Mine unge venner, jeg håber, at I vil være klogere, når I taler med jeres guider, end jeg var dengang. Den dumsmarte opfattelse af, at jeg vidste det hele, var i virkeligheden uværdig for mig, og den vil heller ikke klæde jer. Jeg er ikke særlig stolt af det, og jeg ville nok skamme mig over at fortælle jer det, hvis det ikke var for at hjælpe jer.

De, der er noget ældre end jer, har undersøgt vandhullerne og advarer mod krokodiller. Ikke bare de store, grå krybdyr, som kan bide jer midt over, men *åndelige krokodiller*, som er uendeligt meget farligere og mere bedrageriske og mindre synlige end de godt camouflerede krybdyr i Afrika.

Disse åndelige krokodiller kan slå jeres sjæl ihjel eller lemlæste den. De kan forpurre jeres og jeres kæres sjælefred. Det er dem, der skal advares imod, og der findes næppe et jordisk vandhul, som ikke vrimler med dem ...

Heldigvis er der guider nok i livet til at forebygge, at disse ting sker, hvis vi er villige til at tage imod deres råd igen og igen. ■

Fra »Åndelige krokodiller«, Stjernen, maj 1976, s. 30-31.

INDBLIK

Hvordan kan vi trives i en fjendtlig verden?

»Som enkeltpersoner kan vi, Kristi disciple, der lever i en fjendtlig verden, der bogstaveligt talt er i oprør, trives og blomstre, hvis vi er rodfæstede i vores kærlighed til Frelseren og ydmygt følger hans lærdomme.«

Se **Ældste Quentin L. Cook** fra De Tolv Apostles Kvorum, »Herren er mit lys«, *Liahona*, maj 2015, s. 63.

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

S.44

DET VAR SVÆRT AT KOMME TIDLIGT HJEM

Det var et knusende nederlag at komme tidligt hjem fra min mission, men så opdagede jeg, at det kunne være et skridt fremad, når jeg fokuserede på disse seks ting.

FOR DE UNGE

Til erindring af **FRELSEREN**

Hver uge lover vi altid at erindre Jesus Kristus, og hver dag kan vi velsignes ved at huske det løfte.

S.60

FOR BØRN

S.76

Hærføreren Moronis banner

Hærføreren Moroni lavede et banner for at minde folket om det, der er vigtigst, deres familie og Gud. Hvordan kan I huske det vigtigste i livet?

Send feedback om Liahona på e-mail til liahona@ldschurch.org.

5

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE